

Legea Privind protecția mărcilor

Parlamentul adoptă prezenta lege organică.

Prezenta lege creează cadrul necesar aplicării Regulamentului Consiliului (CE) nr. 207/2009 din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 78 din 24 martie 2009), Regulamentului Comisiei (CE) nr.2868/95 din 13 decembrie 1995 privind punerea în aplicare a Regulamentului Consiliului (CE) nr.40/94 din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr.L303 din 15 decembrie 1995), Directivei Parlamentului European și a Consiliului 2004/48/CE din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală (publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr.L157 din 30 aprilie 2004).

Capitolul I. DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1. Domeniul reglementării și cadrul juridic

(1) Prezenta lege reglementează raporturile juridice ce apar în procesul înregistrării, protecției juridice și utilizării mărcilor.

(2) Raporturile juridice menționate la alin.(1) sînt reglementate și de Constituția Republicii Moldova, Codul civil al Republicii Moldova, Codul cu privire la știință și inovare al Republicii Moldova, Codul vamal al Republicii Moldova, de tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte și de alte acte normative.

(3) În cazul în care tratatele internaționale din domeniu la care Republica Moldova este parte stabilesc alte norme decît cele prevăzute de prezenta lege, se aplică normele tratatelor internaționale.

Articolul 2. Noțiuni principale

În sensul prezentei legi, următoarele noțiuni principale semnifică:

marcă – orice semn (vizual, sonor, olfactiv, tactil) care servește la individualizarea și deosebirea produselor și/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice;

marcă colectivă – marcă utilizată de către o asociație de fabricanți, producători, prestatori de servicii sau comercianți ori de către alte organizații similare pentru a desemna produsele și/sau serviciile lor;

marcă de certificare (de conformitate) – marcă utilizată pentru a certifica anumite caracteristici ale unui produs și/sau serviciu;

marcă notorie – marcă larg cunoscută în Republica Moldova la data depunerii unei cereri de înregistrare de marcă sau la data priorității revendicate în cerere, în cadrul segmentului de public vizat pentru produsele și/sau serviciile cărora li se aplică marca, fără a fi necesară înregistrarea sau utilizarea mărcii notorii în Republica Moldova pentru a fi opusă;

solicitant – persoană fizică sau juridică ori grup de persoane fizice și/sau juridice în numele căreia/căruia este depusă o cerere de înregistrare a unei mărci;

mandatar autorizat – persoană fizică atestată și înregistrată în modul stabilit, care reprezintă interesele persoanelor fizice și juridice naționale sau străine și acordă acestora asistența necesară în domeniul protecției obiectelor de proprietate industrială;

agent sau reprezentant al titularului mărcii – persoană fizică sau juridică care se află cu titularul mărcii în orice tip de relații întemeiate pe un acord de cooperare comercială scris sau verbal, de natură să creeze o relație de încredere care să îi impună solicitantului mărcii, în mod expres sau implicit, o obligație generală de încredere și de loialitate în raport cu interesele titularului;

cerere internațională – cerere de înregistrare internațională a mărcii, depusă conform Aranjamentului de la Madrid, Protocolului referitor la Aranjament sau conform ambelor acte, după caz;

înregistrare internațională – înregistrare a unei mărci conform Aranjamentului de la Madrid sau Protocolului referitor la Aranjament;

Registru internațional – colecție oficială, ținută de Biroul Internațional, care conține date referitoare la înregistrările internaționale a căror înscriere este prevăzută de Aranjamentul de la Madrid, de Protocolul referitor la Aranjament sau de Regulamentul comun, indiferent de suportul pe care aceste date sînt păstrate;

Regulament comun – Regulamentul comun de aplicare a Aranjamentului de la Madrid și a Protocolului referitor la Aranjament;

țările Uniunii – țări cărora li se aplică Convenția de la Paris și care sînt constituite în Uniunea pentru Protecția Proprietății Industriale.

Articolul 3. Protecția juridică

Drepturile asupra mărcii sînt dobîndite și protejate pe teritoriul Republicii Moldova prin:

a) înregistrare în condițiile prezentei legi;

b) înregistrare internațională conform Aranjamentului de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor din 14 aprilie 1891, denumit în continuare Aranjamentul de la Madrid, sau conform Protocolului referitor la Aranjamentul de la Madrid privind înregistrarea internațională a mărcilor din 27 iunie 1989, denumit în continuare Protocolul referitor la Aranjament;

c) recunoașterea mărcii ca fiind notorie.

Articolul 4. Oficiul național

(1) Agenția de Stat pentru Proprietatea Intelectuală, denumită în continuare AGEPI, este oficiul național în domeniul protecției proprietății intelectuale și unica autoritate care acordă pe teritoriul Republicii Moldova protecție mărcilor în condițiile prezentei legi.

(2) AGEPI:

a) elaborează proiecte de acte legislative și de alte acte normative în domeniul mărcilor, instrucțiuni, alte materiale necesare aplicării prezentei legi;

b) recepționează și examinează cererile de înregistrare a mărcilor, înregistrează și eliberează, în numele statului, certificate de înregistrare a mărcilor, publică date oficiale în Buletinul Oficial de Proprietate Intelectuală, denumit în continuare BOPI;

c) asigură completarea și păstrarea colecției naționale de mărci;

d) îndeplinește atribuțiile oficiului de origine pentru cererile de înregistrare internațională a mărcilor având ca țară de origine Republica Moldova, depuse de către solicitanții naționali sau străini, în conformitate cu prevederile Aranjamentului de la Madrid și ale Protocolului referitor la Aranjament;

e) ține Registrul național al cererilor de înregistrare a mărcilor și Registrul național al mărcilor, conform Regulamentului privind procedura de depunere, examinare și înregistrare a mărcilor, aprobat de Guvern (denumit în continuare Regulament);

f) examinează și înregistrează contractele de licență, de cesiune, și de franchising privind drepturile asupra mărcilor;

g) exercită și alte atribuții prevăzute de lege.

(3) AGEPI reprezintă Republica Moldova în Organizația Mondială a Proprietății Intelectuale, în alte organizații internaționale și interstatale pentru protecția proprietății intelectuale, întreține cu ele relații de cooperare în domeniu.

Capitolul II. DREPTUL MATERIAL PRIVIND MĂRCILE

Secțiunea 1. Mărcile. Motive de refuz la înregistrarea mărcilor

Articolul 5. Mărci

Pot constitui mărci orice semne:

- a) susceptibile de reprezentare grafică – cuvinte (inclusiv nume de persoane), litere, cifre, desene, culori, combinații de culori, elemente figurative, forme tridimensionale, în special forma produsului sau a ambalajului acestuia, holograme, semne de poziționare;
- b) sonore, olfactive, tactile,

precum și orice combinații de astfel de semne, cu condiția ca aceste semne să poată servi la deosebirea produselor și/sau serviciilor unei persoane fizice sau juridice de cele ale altor persoane fizice sau juridice.

Articolul 6. Titularul mărcii

Titular al mărcii este persoana fizică sau juridică ori grupul de persoane fizice și/sau juridice în numele căreia/căruia marca este protejată în conformitate cu prezenta lege. Drepturile dobândite prin înregistrarea mărcii în Registrul național al mărcilor se confirmă prin titlul de protecție – certificatul de înregistrare a mărcii. Drepturile asupra mărcii pot fi dobândite individual sau în coproprietate în indiviziune. Modul de utilizare a drepturilor în coproprietate asupra mărcii se stabilește prin acordul încheiat între coproprietari. În caz contrar, litigiul se soluționează de instanța de judecată competentă.

Articolul 7. Motive absolute de refuz

(1) Se refuză înregistrarea:

- a) semnelor care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art.5;
- b) mărcilor care sînt lipsite de caracter distinctiv;
- c) mărcilor constituite exclusiv din semne ori din indicații ce pot servi în comerț pentru a desemna specia, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, originea geografică, timpul fabricării produsului sau prestării serviciului, alte caracteristici ale acestora;
- c-1) mărcilor constituite exclusiv din semne cu caracter elogios;

d) mărcilor constituite exclusiv din semne ori din indicații devenite uzuale în limbajul curent sau în practicile comerciale loiale și constante;

e) semnelor constituite exclusiv din forma impusă de însăși natura produselor sau din forma produsului necesară pentru obținerea unui rezultat tehnic, sau din forma care conferă valoare esențială produsului;

f) mărcilor care prejudiciază imaginea și/sau interesele statului ori sînt contrare ordinii publice sau bunelor moravuri, în special apelurile antiumane, cuvintele, reproducerile și semnele indecente, precum și celor de natură să lezeze demnitatea persoanelor, minorităților, etniilor, națiunilor, sentimentele lor religioase, naționale, profesionale etc.;

g) mărcilor care pot induce în eroare consumatorul în ceea ce privește originea geografică, calitatea ori natura produsului și/sau a serviciului;

h) mărcilor care conțin reproduceri sau imitații de steme, drapele și embleme de stat, denumiri depline sau abreviate de organizații internaționale și interguvernamentale, semne, sigilii oficiale de control, de garanție și de marcă, decorații și alte semne de distincție care, în lipsa autorizației autorităților competente, trebuie refuzate în conformitate cu art.6 ter din Convenția de la Paris pentru protecția proprietății industriale din 20 martie 1883, denumită în continuare Convenția de la Paris;

i) mărcilor care conțin denumirea oficială sau istorică a statului sau abrevierea ei ori denumiri ale unităților administrativ-teritoriale, reproduceri de insigne, de embleme sau de ecusoane, altele decît cele protejate conform art.6 ter din Convenția de la Paris, și care prezintă un interes public deosebit, cu excepția cazurilor cînd înregistrarea este autorizată de autoritățile competente;

j) mărcilor care conțin semne de înaltă valoare simbolică, în special simboluri religioase;

k) mărcilor care conțin ori sînt constituite:

- dintr-o indicație geografică menită să identifice vinuri sau alte produse alcoolice, cu condiția că cererea de înregistrare a mărcii este posterioară cererii de înregistrare a indicației geografice sau denumirii de origine; sau

- dintr-o desemnare identică ori similară cu o indicație geografică sau cu o denumire de origine protejată pe teritoriul Republicii Moldova,

în cazurile cînd produsele nu au originea corespunzătoare indicației geografice sau denumirii de origine, chiar dacă originea adevărată a produsului este indicată, ori dacă indicația geografică sau denumirea de origine este utilizată în traducere ori este

însoțită de expresii cum ar fi „de genul”, „de tipul”, „de stilul”, „imitație” sau de o expresie similară, precum și în cazul când mărcile sînt solicitate pentru produse neacoperite de indicația geografică sau de denumirea de origine protejată în măsura în care aceste produse sînt comparabile cu cele pentru care indicația geografică sau denumirea de origine este protejată ori în măsura în care utilizarea mărcii solicitate, fără un motiv justificat, ar permite să se obțină un profit nemeritat din reputația indicației geografice sau a denumirii de origine protejate;

l) mărcilor în măsura în care utilizarea acestora contravine altor acte normative decît cele din domeniul proprietății intelectuale.

(2) Dispozițiile alin.(1) lit.b)–d) nu se aplică dacă solicitantul prezintă suficiente dovezi că, pînă la data de depozit a cererii de înregistrare a mărcii și ca urmare a folosirii acesteia, marca a dobîndit un caracter distinctiv în raport cu produsele și/sau serviciile revendicate.

(3) Semnele menționate la alin.(1) lit.h) și i) pot fi incluse ca elemente neprotejate în marcă dacă nu ocupă în aceasta o poziție dominantă și dacă există decizia corespunzătoare a autorității competente. Autorități competente ale Republicii Moldova sînt: Guvernul – privind folosirea denumirii oficiale sau istorice a statului; ministerele – privind folosirea semnelor, sigiliilor oficiale de control, de garanție și de marcă, aprobate de ministerul respectiv; consiliile locale – privind folosirea denumirilor unităților administrativ-teritoriale.

(4) Indicațiile geografice și denumirile de origine protejate pe teritoriul Republicii Moldova pot fi incluse în marcă doar în cazul în care solicitantul deține dreptul de utilizare a indicației geografice sau a denumirii de origine protejate. Indicațiile geografice ale altor state vor fi admise pentru utilizare în cadrul mărcii în cazul în care această utilizare nu contravine prevederilor prezentei legi și există înregistrarea în țara de origine. Indicațiile geografice și denumirile de origine protejate incluse în marcă vor constitui elementele neprotejate ale mărcii.

Articolul 8. Motive relative de refuz

(1) În afara motivelor de refuz prevăzute la art.7, se refuză înregistrarea și în cazul cînd marca:

a) este identică cu o marcă anterioară înregistrată pentru produse și/sau servicii identice;

b) este identică ori similară cu o marcă anterioară și, din cauza identității ori similitudinii produselor și/sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există riscul de confuzie pentru consumator, inclusiv riscul de asociere cu marca anterioară;

c) este identică ori similară cu o marcă anterioară și este solicitată spre înregistrare pentru produse și/sau servicii care nu sînt similare cu cele pentru care marca anterioară este înregistrată, în cazul cînd marca anterioară se bucură de renume în Republica Moldova și dacă utilizarea mărcii solicitate, fără un motiv justificat, ar aduce un profit nemeritat din caracterul distinctiv ori din renumele mărcii anterioare sau le-ar aduce atingere acestora.

(2) În sensul alin.(1), mărci anterioare sînt:

a) mărcile a căror dată de depozit sau, după caz, de prioritate, în sensul art.34, este anterioară datei de depozit a cererii de înregistrare a mărcii, ținînd cont, după caz, de dreptul de prioritate, în sensul art.33 sau, după caz, în sensul art.35, invocat în sprijinul acestei mărci, și care aparțin următoarelor categorii:

- mărci înregistrate în Republica Moldova;

- înregistrări internaționale care își extind efectele în Republica Moldova;

b) cererile de înregistrare a mărcilor menționate la lit.a), sub rezerva înregistrării acestora;

c) mărcile care, la data de depozit a cererii de înregistrare a mărcii sau, după caz, la data priorității invocate în sprijinul cererii în conformitate cu art.36, sînt recunoscute notorii în Republica Moldova în sensul art.6 bis din Convenția de la Paris.

(3) O marcă este refuzată la înregistrare și în cazul în care aduce atingere unui drept dobîndit anterior, altul decît cele prevăzute la alin. (2) și (4), în special dreptului la nume, la imagine, inclusiv în ceea ce privește numele sau imaginea unei personalități notorii în Republica Moldova, dreptului de autor, dreptului la o indicație geografică protejată sau la o denumire de origine protejată, la un desen sau la un model industrial protejat sau unui alt drept de proprietate intelectuală protejat conform legii.

(4) În cazul opoziției, o marcă este refuzată la înregistrare, de asemenea, în măsura în care este demonstrat că:

a) drepturile la o marcă neînregistrată sau la un alt semn utilizat în comerț, inclusiv denumirea persoanei juridice, au fost dobîndite de către opozant înainte de data de depozit a cererii de înregistrare a mărcii sau înainte de data priorității invocate în sprijinul acestei cereri, după caz, și sînt confirmate printr-un act legal sau prin probe ce demonstrează că pe piața Republicii Moldova fie au fost plasate produse și/sau servicii identice sau similare cu cele solicitate, marcate cu acest semn, fie sînt promovate sau se negociază promovarea/plasarea produselor și/sau serviciilor identice sau similare cu cele solicitate, marcate cu semnul respectiv care beneficiază de protecție și se bucură de renume cel puțin într-un stat parte la Convenția de la Paris sau la Acordul de

instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, iar prin utilizarea mărcii solicitate s-ar crea un risc de confuzie cu semnul anterior ori fără motive justificate s-ar profita de renumele acestui semn;

b) agentul sau reprezentantul titularului mărcii respective în una dintre țările Uniunii solicită înregistrarea acesteia pe propriul său nume, fără autorizația titularului, cu excepția cazului în care agentul sau reprezentantul titularului își justifică acțiunile.

(5) Nu poate fi refuzată înregistrarea unui semn în calitate de marcă, din motivele prevăzute la alin.(1) și (3), în cazul în care titularul mărcii anterioare sau al dreptului anterior ori succesorul lui de drepturi, ori, după caz, autoritatea abilitată cu ocrotirea valorilor culturale ale statului își exprimă consimțământul expres pentru înregistrarea semnului posterior, cu excepția mărcilor identice solicitate pentru produse și/sau servicii identice.

(6) Natura produselor și/sau serviciilor pentru care se solicita înregistrarea mărcii în nici un caz nu constituie un obstacol la înregistrarea acesteia.

Secțiunea 2. Efectele înregistrării mărcii

Articolul 9. Dreptul conferit de înregistrarea mărcii

(1) Înregistrarea mărcii conferă titularului dreptul exclusiv asupra acesteia. Titularul mărcii este în drept să interzică terților să utilizeze în activitatea lor comercială, fără consimțământul său:

a) un semn identic cu marca pentru produse și/sau servicii identice cu cele pentru care marca este înregistrată;

b) un semn care, din cauza identității ori similitudinii cu marca înregistrată și identității ori similitudinii produselor sau serviciilor acoperite de semn și de marcă, generează riscul de confuzie în percepția consumatorului; riscul de confuzie include și riscul de asociere între semn și marcă;

c) un semn identic ori similar cu marca pentru produse și/sau servicii diferite de cele pentru care marca este înregistrată când aceasta din urmă a dobândit un renume în Republica Moldova, iar persoana terță, în urma folosirii semnului, fără motive justificate, profită de caracterul distinctiv ori de renumele mărcii sau le aduce atingere acestora.

(2) În aplicarea alin.(1), titularul mărcii poate cere să fie interzise următoarele acțiuni ale terților:

- a) aplicarea semnului pe produse sau pe ambalaje, precum și utilizarea lui în calitate de ambalaj, în cazul mărcilor tridimensionale;
- b) oferirea produselor spre comercializare sau comercializarea ori stocarea lor în aceste scopuri sau, după caz, oferirea ori prestarea serviciilor sub acest semn;
- c) importul sau exportul produselor sub acest semn;
- d) utilizarea semnului pe documentele de afaceri și în publicitate;
- e) multiplicarea, stocarea sau comercializarea semnului în scopurile menționate la lit.a)-d);
- f) utilizarea semnului în rețeaua internet, inclusiv în calitate de nume de domen.

(3) Dreptul exclusiv asupra mărcii produce efecte pentru terți începând cu data publicării în BOPI sau cu data înscrierii în Registrul internațional a datelor referitoare la înregistrarea mărcii. Totodată, poate fi cerută o despăgubire rezonabilă, în limita prejudiciului cauzat, pentru acele fapte, săvârșite după publicarea cererii de înregistrare a mărcii, care vor fi interzise după publicarea înregistrării mărcii. Instanța judecătorească sesizată să se ocupe de cazul respectiv nu poate să decidă în fond atîta timp, cît datele referitoare la înregistrarea mărcii nu au fost publicate.

(4) Titularul mărcii poate plasa alături de marcă un marcaj de avertizare în formă de litera R, înscrisă într-un cerc, sau un text care indică faptul că marca este protejată în Republica Moldova.

Articolul 10. Limitarea dreptului exclusiv

(1) Dreptul exclusiv nu se extinde asupra elementelor mărcii care, în conformitate cu prezenta lege, nu pot fi înregistrate independent în calitate de mărci, cum ar fi termenii descriptivi, inclusiv cei cu caracter elogios, precum și asupra elementelor grafice, prezentate prin linii întrerupte sau punctate, cu ajutorul cărora solicitantul indică părțile produsului sau ambalajului care nu sînt revendicate ca părți ale mărcii, cu condiția folosirii loiale a elementelor menționate și a respectării intereselor legitime ale titularului mărcii și ale terților.

(1-1) În cazul limitării prevăzute la alin. (1), marca va fi examinată în totalitatea elementelor sale, inclusiv a celor asupra cărora nu se extinde dreptul exclusiv, în scopul stabilirii similitudinii cu alte mărci.

(1-2) Limitarea dreptului exclusiv se poate referi doar la acele categorii de produse și/sau servicii revendicate în cerere față de care elementele mărcii nu pot fi înregistrate independent în calitate de mărci.

(2) Dreptul exclusiv asupra mărcii nu-i permite titularului să interzică unui terț să utilizeze în activitatea sa industrială sau comercială, în concordanță cu practicile oneste:

a) propriul său nume sau adresa sa;

b) indicațiile referitoare la specia, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, originea geografică, timpul fabricării produsului sau prestării serviciului, la alte caracteristici ale acestora;

c) marca, în cazul când este necesar de a indica destinația unui produs și/sau serviciu, în special în calitate de accesoriu ori de piesă detașabilă.

Articolul 11. Menționarea mărcii în dicționare

Dacă reproducerea unei mărci într-un dicționar, într-o enciclopedie sau într-o lucrare de referință asemănătoare creează impresia că această marcă constituie denumirea generică sau uzuală a produselor sau a serviciilor pentru care ea este înregistrată, editorul publicației respective, la solicitarea titularului mărcii, va asigura ca, cel târziu începând cu ediția următoare, reproducerea mărcii să fie însoțită de mențiunea că aceasta este o marcă înregistrată.

Articolul 12. Interzicerea utilizării mărcii înregistrate pe numele agentului sau reprezentantului

În cazul când o marcă a fost înregistrată pe numele agentului sau al reprezentantului titularului mărcii respective în una din țările Uniunii fără autorizația titularului, acesta are dreptul să se opună utilizării mărcii sale de către agentul sau reprezentantul său, dacă el nu a autorizat această utilizare, cu excepția cazului când agentul sau reprezentantul își justifică acțiunile.

Articolul 13. Epuizarea dreptului conferit de marcă

(1) Titularul unei mărci înregistrate nu poate cere interzicerea utilizării de către alte persoane a acestei mărci pe produse și/sau servicii care au fost plasate pe piața Republicii Moldova de el însuși ori cu consimțământul său.

(2) Prevederile alin.(1) nu se aplică în cazul când titularul are motive temeinice să se opună comercializării produselor sau prestării serviciilor, în special când starea acestora este modificată sau alterată după plasarea lor pe piață.

Articolul 14. Cerințe față de utilizarea mărcii

(1) Dacă în decurs de 5 ani după înregistrare marca nu a făcut obiectul unei utilizări efective în Republica Moldova pentru produsele și/sau serviciile pentru care este

înregistrată sau dacă utilizarea mărcii a fost suspendată pe o perioadă neîntreruptă de 5 ani, titularul mărcii poate fi decăzut din drepturile asupra mărcii în condițiile prezentei legi, cu excepția cazurilor când există motive întemeiate pentru neutilizare.

(2) Este asimilată utilizării efective:

a) utilizarea mărcii sub o formă care diferă prin elemente ce nu schimbă caracterul distinctiv al mărcii în forma în care aceasta a fost înregistrată;

b) aplicarea mărcii pe produse sau pe ambalajul acestora în Republica Moldova exclusiv în scopul exportului.

(3) Utilizarea, cu consimțământul titularului, a mărcii de către alte persoane se consideră ca utilizare efectuată de către titular.

Secțiunea 3. Durata protecției mărcii. Reînnoirea, modificarea și divizarea înregistrării mărcii

Articolul 15. Durata protecției mărcii înregistrate

Marca se înregistrează pentru o perioadă de 10 ani, începând cu data de depozit.

Înregistrarea mărcii poate fi reînnoită pentru perioade consecutive de 10 ani ori de câte ori este necesar.

Articolul 16. Reînnoirea înregistrării mărcii

(1) Înregistrarea mărcii poate fi reînnoită de către titular sau oricare altă persoană împuternicită în mod expres de către acesta, cu condiția achitării taxei în cuantumul și termenele stabilite.

(2) Reînnoirea poate fi solicitată în ultimele 6 luni de valabilitate a înregistrării mărcii. Cererea de reînnoire a înregistrării se consideră depusă doar după achitarea taxei stabilite. Înregistrarea poate fi reînnoită și pe parcursul a 6 luni de la expirarea duratei de protecție, sub rezerva achitării unei taxe suplimentare.

(3) Înregistrarea se reînnoiește numai pentru produsele și/sau serviciile pentru care a fost solicitată reînnoirea.

(4) Reînnoirea înregistrării va avea efect începând cu ziua imediat următoare datei la care a expirat termenul premergător de 10 ani. Datele privind reînnoirea înregistrării mărcii se înscriu în Registrul național al mărcilor și se publică în BOPI.

(5) Neachitarea taxei pentru reînnoirea înregistrării atrage decăderea titularului din drepturi.

Articolul 17. Introducerea modificărilor

(1) Titularul mărcii notifică AGEPI orice modificare a datelor referitoare la înregistrarea ei.

(2) Pe durata protecției mărcii, titularul poate solicita, cu plata taxei stabilite, operarea unor modificări neesențiale în datele referitoare la marca înregistrată, precum și în unele elemente ale mărcii, cu condiția ca asemenea modificări să nu afecteze caracterul distinctiv și imaginea de ansamblu a mărcii.

(3) Modificările înscrise în Registrul național al mărcilor se publică în BOPI. Orice persoană care consideră că modificările operate îi afectează drepturile poate contesta aceste modificări în termen de 3 luni de la publicare.

(4) Se interzice modificarea mărcii sau a elementelor ei în perioada înregistrării sau reînnoirii acesteia, cu excepția cazurilor prevăzute la alin.(2).

Articolul 18. Divizarea înregistrării

(1) Titularul unei mărci poate diviza înregistrarea prin depunerea la AGEPI a unei cereri prin care să indice că unele din produsele și/sau serviciile incluse în înregistrarea inițială vor face obiectul uneia sau mai multor înregistrări divizionare. Produsele și/sau serviciile din înregistrarea divizionară nu trebuie să acopere produsele și/sau serviciile rămase în înregistrarea inițială a mărcii și nici produsele și/sau serviciile din celelalte înregistrări divizionare.

(2) Cererea de divizare nu va fi admisă în cazul în care:

a) a fost înaintată o cerere de decădere din drepturi sau o cerere de anulare a înregistrării inițiale, iar prin cererea de divizare se solicită divizarea produselor și/sau serviciilor la care se referă cererea de decădere din drepturi sau cererea de anulare, pînă la emiterea deciziei definitive sau pînă la data la care procedura respectivă s-a încheiat într-un alt mod;

b) o cerere reconvențională de decădere din drepturi sau de anulare a fost atacată în instanța judecătorească, iar prin cererea de divizare se solicită divizarea produselor și/sau serviciilor la care se referă cererea reconvențională, pînă la introducerea datelor cu privire la hotărîrea definitivă a instanței judecătorești în Registrul național al mărcilor.

(3) Cererea de divizare este însoțită de dovada achitării taxei.

(4) Condițiile de perfectare și de depunere a cererii de divizare se stabilesc în Regulament.

- (5) Divizarea va produce efect din data înregistrării ei în Registrul național al mărcilor.
- (6) Toate solicitările și cererile depuse și toate taxele aferente înregistrării inițiale, achitate pînă la data recepționării de către AGEPI a cererii de divizare, sînt considerate ca depuse sau achitate pentru înregistrarea sau înregistrările divizionare. Taxele achitate reglementar pentru înregistrarea inițială pînă la data recepționării cererii de divizare nu se restituie.
- (7) Înregistrarea divizionară va păstra data de depozit și orice dată de prioritate a înregistrării inițiale.

Secțiunea 4. Stingerea drepturilor asupra mărcii

Articolul 19. Renunțarea la marcă

- (1) Titularul, sub rezerva achitării taxei stabilite, poate să renunțe la marcă pentru toate sau numai pentru o parte din produsele și/sau serviciile pentru care marca a fost înregistrată.
- (2) Renunțarea la marcă se declară în scris la AGEPI de către titularul mărcii sau de către persoana împuternicită de acesta, iar drepturile asupra mărcii se sting de la data înscrierii renunțării în Registrul național al mărcilor.
- (3) Renunțarea este înregistrată numai cu acordul tuturor titularilor de drepturi referitoare la marcă, înscriși în Registrul național al mărcilor. În cazul cînd a fost înregistrat un contract de licență, renunțarea la marcă se înscrie în Registrul național al mărcilor numai dacă titularul mărcii demonstrează că l-a informat pe licențiat despre intenția de a renunța la marcă.

Articolul 20. Decăderea din drepturile asupra mărcii

- (1) Titularul mărcii este decăzut din drepturile asupra mărcii în urma unei cereri de decădere din drepturi, depuse la judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI, sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de apărare a drepturilor, depuse la aceeași instanță, dacă:
- a) în decursul unei perioade neîntrerupte de 5 ani, fără motive justificate, marca nu a făcut obiectul unei utilizări efective în Republica Moldova pentru produsele și/sau serviciile pentru care a fost înregistrată; totodată, nimeni nu poate cere ca titularul să fie decăzut din drepturi dacă, în perioada de la expirarea termenului indicat pînă la depunerea cererii de decădere din drepturi sau a cererii reconvenționale, marca a făcut obiectul unui contract de cesiune sau de licență ori obiectul unei începeri sau a unei reluări de utilizare reală; cu toate acestea, dacă începerea sau reluarea utilizării mărcii a avut loc cu 3 luni înainte de depunerea cererii de decădere sau a cererii

reconvenționale, termenul respectiv începând cel mai devreme la expirarea perioadei neîntrerupte de 5 ani de neutilizare, utilizarea nu este luată în considerare în cazul când pregătirile pentru începerea sau pentru reluarea utilizării au intervenit numai după ce titularul a aflat că cererea de decădere sau cererea reconvențională ar putea fi depusă perioada cuprinsă între data depunerii cererii și data emiterii deciziei de înregistrare nu se include în termenul de 5 ani;

b) prin activitatea sau prin inactivitatea titularului, marca a devenit denumire uzuală în comerțul cu un produs și/sau cu un serviciu pentru care a fost înregistrată;

c) în urma utilizării mărcii de către titularul acesteia sau cu consimțământul lui, marca poate induce în eroare consumatorul, în special în ceea ce privește natura, calitatea sau proveniența geografică a produselor și/sau a serviciilor pentru care a fost înregistrată.

d) a fost retrasă permisiunea de folosire a denumirii oficiale sau istorice a statului în marca de produs și/sau serviciu, în conformitate cu legislația.

(1-1) Sarcina prezentării probelor privind utilizarea efectivă a mărcii revine titularului mărcii.

(2) În cazul în care motivul decăderii din drepturi este valabil numai pentru o parte din produsele și/sau serviciile pentru care marca a fost înregistrată, titularul este declarat decăzut din drepturi numai pentru produsele și/sau serviciile respective.

(3) Decăderea din drepturi produce efecte juridice de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI.

Articolul 21. Motive absolute de nulitate

(1) Marca este declarată nulă în urma unei cereri de anulare, depuse la judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI, sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de apărare a drepturilor, depuse la aceeași instanță, dacă:

a) a fost înregistrată contrar prevederilor art.7;

b) solicitantul a acționat cu rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii.

Marca se consideră ca fiind înregistrată cu rea-credință în cazul în care, la momentul depunerii cererii de înregistrare a ei, solicitantul știa sau putea ști că pe piața Republicii Moldova se utilizează o asemenea marcă, cu bună-credință, de către altă persoană, pentru produse și/sau servicii identice sau similare cu cele pentru care marca a fost depusă spre înregistrare ori că sînt promovate sau se negociază promovarea/plasarea produselor și/sau serviciilor identice sau similare cu cele pentru

care marca a fost depusă spre înregistrare marcate cu o asemenea marcă, care este anterioară și care beneficiază de protecție și se bucură de renume cel puțin într-un stat parte la Convenția de la Paris sau la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, iar prin utilizarea mărcii înregistrate se creează un risc de confuzie cu marca anterioară sau fără motive justificate se profită de renumele acesteia.

La anularea mărcii pe motivul înregistrării ei cu rea-credință se va ține cont în special de faptul dacă marca înregistrată este utilizată pentru produse care generează conflict cu o altă marcă sau dacă titularul mărcii înregistrate utilizează marca doar în scop de blocaj.

(2) O marcă înregistrată contrar prevederilor art.7 alin.(1) lit.b), c) sau d) nu poate fi declarată nulă dacă, în urma utilizării, ea a dobândit, după înregistrare, un caracter distinctiv pentru produsele și/sau serviciile pentru care a fost înregistrată.

(3) În cazul în care motivul nulității vizează numai o parte din produsele și/sau serviciile pentru care marca a fost înregistrată, nulitatea mărcii poate fi declarată numai în privința produselor și/sau serviciilor respective.

Articolul 22. Motive relative de nulitate

(1) Marca este declarată nulă în urma unei cereri de anulare, depusă la judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI, sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de apărare a drepturilor, depusă la aceeași instanță, și în cazul în care:

a) există o marcă anterioară menționată la art. 8 alin. (2) și se îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1) din articolul respectiv;

b) există un drept anterior menționat la art. 8 alin. (3) și se îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul respectiv;

c) există o marcă neînregistrată sau un drept anterior, menționate la art. 8 alin. (4), și se îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul respectiv.

(2) Marca nu poate fi declarată nulă dacă titularul unui drept menționat la alin.(1) ori succesorul de drepturi al acestuia sau, după caz, autoritatea abilitată cu ocrotirea valorilor culturale ale statului își exprimă consimțământul expres pentru înregistrarea acestei mărci pînă la depunerea cererii de anulare sau a cererii reconvenționale.

(3) Titularul unuia din drepturile menționate la alin.(1), care a cerut anterior anularea mărcii sau a depus o cerere reconvențională într-o acțiune de apărare a drepturilor, nu poate depune o nouă cerere de anulare sau o nouă cerere reconvențională bazată pe un alt drept dintre acestea, pe care ar fi putut să-l invoce în sprijinul primei cereri.

(4) Dacă motivul nulității vizează numai o parte din produsele și/sau serviciile pentru care marca a fost înregistrată, nulitatea mărcii poate fi declarată numai în privința produselor și/sau serviciilor respective.

Articolul 23. Limitarea drepturilor prin inacțiunea titularului

(1) Titularul unei mărci anterioare menționate la art.8 alin.(2) sau al oricărui alt drept anterior menționat la art. 8 alin. (3) sau (4), care a tolerat cu bună-știință timp de 5 ani consecutivi utilizarea unei mărci posterioare în Republica Moldova, nu mai are dreptul, în baza mărcii sale anterioare sau a dreptului anterior, să depună o cerere de anulare și nici să se opună utilizării mărcii posterioare pentru produsele și/sau serviciile pentru care marca posterioară a fost utilizată, cu excepția cazurilor când înregistrarea mărcii posterioare a fost făcută cu rea-credință.

(2) În cazurile menționate la alin.(1), titularul mărcii posterioare nu poate să se opună utilizării dreptului anterior, chiar dacă acest drept nu mai poate fi invocat împotriva mărcii sale.

Articolul 24. Efectele decăderii din drepturi și ale nulității mărcii

(1) În cazul în care titularul este decăzut din drepturi în totalitate sau în parte, efectele înregistrării mărcii, prevăzute de prezenta lege, încetează în aceeași măsură începând cu data depunerii cererii de decădere din drepturi sau a cererii reconvenționale. La cererea uneia dintre părți, instanța judecătorească poate stabili o dată anterioară la care a intervenit una din cauzele decăderii din drepturi.

(2) În cazul în care o marcă a fost declarată nulă în totalitate sau în parte, se consideră că efectele înregistrării mărcii, prevăzute de prezenta lege, nu s-au produs în aceeași măsură de la data de depozit.

(3) Sub rezerva aplicării prevederilor legale privind fie acțiunile de compensare a prejudiciului cauzat din neglijența sau din lipsa de bună-credință a titularului mărcii, fie îmbogățirea neîntemeiată, efectul retroactiv al decăderii din drepturi sau al nulității mărcii nu afectează:

a) deciziile definitive privind încălcarea drepturilor, executate pînă la adoptarea deciziei de decădere din drepturi sau de nulitate;

b) contractele încheiate anterior adoptării deciziei de decădere din drepturi sau de nulitate în măsura în care acestea au fost executate pînă la adoptarea deciziei respective; totodată, din motive de echitate, poate fi cerută restituirea, într-o măsură justificată de circumstanțe, a sumelor plătite în temeiul contractului.

Secțiunea 5. Transmiterea drepturilor asupra mărcii

Articolul 25. Transmiterea drepturilor

(1) Drepturile asupra mărcii pot fi transmise integral sau parțial prin cesiune, prin contract de licență, precum și prin succesiune.

(2) Marca poate face obiectul unui gaj, al altor drepturi reale, precum și al unei executări silite.

(3) Gajul mărcilor se înregistrează în Registrul garanțiilor reale mobiliare conform prevederilor Legii cu privire la gaj. Alte drepturi asupra mărcilor se înregistrează în Registrul național al cererilor de înregistrare a mărcilor sau Registrul național al mărcilor și devin opozabile față de terți din momentul înregistrării, iar datele despre aceste drepturi se publică în BOPI.

(4) Deciziile privind înscrierea cesiunii sau licenței în Registrul național al cererilor de înregistrare a mărcilor sau în Registrul național al mărcilor pot fi contestate la AGEPI – în termen de 30 de zile de la publicarea datelor menționate la alin.(3).

(5) Contractele de cesiune și de licență, menționate la alin. (1), sau alte documente anexate cererii de înregistrare a acestor contracte sînt deschise inspectării publice doar cu acordul expres al părților contractante sau în temeiul hotărîrii instanței judecătorești, cu excepția cazurilor prevăzute de legislația în vigoare.

Articolul 26. Contractul de cesiune și transferul

(1) Prin contract de cesiune a drepturilor asupra mărcii, titularul unei mărci (cedent) transmite drepturile sale asupra mărcii unei alte persoane (cesionar). Drepturile asupra mărcii pot fi transmise prin cesiune oricînd pe durata protecției mărcii.

(2) Marca, independent de transferul întreprinderii, poate fi cesionată pentru toate sau pentru o parte din produsele și/sau serviciile pentru care este înregistrată.

(3) Transferul întreprinderii în totalitate implică cesiunea mărcii. Excepție fac cazurile cînd există un contract ce prevede altfel sau cînd acest fapt rezultă clar din circumstanțe. Dispoziția în cauză se aplică obligației contractuale de transfer al întreprinderii.

(4) Fără a aduce atingere alin.(3), contractul de cesiune a mărcii va fi perfectat în scris și semnat de părțile contractante, cu excepția cazului cînd cesiunea rezultă dintr-o hotărîre judecătorească. În caz contrar, cesiunea este nulă.

(5) AGEPI va refuza înregistrarea contractului de cesiune în cazul cînd este evident că, în urma cesiunii, marca va genera riscul inducerii în eroare a consumatorului, în special în ceea ce privește natura, calitatea sau originea geografică a produselor și/sau a serviciilor pentru care este înregistrată, cu excepția cazului cînd cesionarul acceptă

să limiteze înregistrarea mărcii la produsele și/sau serviciile în privința cărora nu va exista riscul inducerii în eroare.

(6) În cazul în care o marcă este înregistrată pe numele agentului sau al reprezentantului titularului mărcii respective în una din țările Uniunii fără autorizația titularului, acesta are dreptul să ceară transferul înregistrării în favoarea sa, cu excepția cazului când agentul sau reprezentantul își justifică acțiunile.

(7) Prezentul articol se aplică și cererilor de înregistrare a mărcilor.

Articolul 27. Contractul de licență

(1) Marca poate face obiectul licențelor exclusive sau neexclusive pentru toate sau pentru o parte din produsele și/sau serviciile pentru care este înregistrată. Prin contract de licență, titularul mărcii înregistrate (licențiar) transmite dreptul de utilizare a acesteia oricărei alte persoane (licențiat), rezervându-și dreptul de proprietate asupra mărcii.

(2) Licența poate fi acordată licențiatului, solicitându-i-se sau nu să plătească venituri licențiarului.

(3) Contractul de licență va include clauza ca produsele licențiatului, după calitatea lor, să nu fie inferioare celor ale licențiarului și că licențiarul va exercita controlul îndeplinirii acestei clauze.

(4) Nu se admite includerea în contractul de licență a practicilor sau a condițiilor ce pot genera o folosință abuzivă a drepturilor asupra mărcii, având un efect prejudiciabil asupra concurenței pe piața respectivă, cum ar fi clauza transmiterii obligatorii de către licențiat a informației tehnice licențiarului, condiții care să împiedice contestarea validității ori prezentarea unui pachet obligatoriu de condiții ale licențierii.

(5) Titularul mărcii poate invoca drepturile conferite prin înregistrarea mărcii împotriva licențiatului care acționează contrar prevederilor contractului de licență privind durata acestuia, forma în care marca înregistrată poate fi folosită, natura produselor sau serviciilor pentru care se acordă licența, teritoriul pentru care poate fi aplicată marca ori privind calitatea produselor furnizate sau a serviciilor prestate de licențiat.

(6) Fără a aduce atingere clauzelor contractului de licență, licențiatul poate iniția o procedură de apărare a drepturilor asupra mărcii doar cu consimțământul titularului acesteia. Titularul unei licențe exclusive poate iniția o astfel de procedură în cazul în care, după somație, titularul mărcii nu a intentat el însuși o asemenea acțiune în termenul prescris.

(7) Pentru a obține despăgubirea prejudiciului suportat, orice licențiat este în drept să intervină în cadrul acțiunii de apărare a dreptului la marcă, inițiate de titularul mărcii.

Capitolul III. ÎNREGISTRAREA MĂRCII

Secțiunea 1. Cererea de înregistrare a mărcii

Articolul 28. Depunerea cererii de înregistrare

(1) Cererea de înregistrare a mărcii se depune la AGEPI de către orice persoană fizică sau juridică și trebuie să se refere la o singură marcă.

(2) Înregistrarea unei mărci poate fi cerută în mod individual sau în comun de persoane fizice sau juridice. În cazul în care două sau mai multe persoane depun o cerere de înregistrare a mărcii, după înregistrare marca devine proprietate comună conform legislației civile.

(3) Cererea se depune pe un formular-tip, aprobat de AGEPI, în limba de stat. documentele anexate la cerere se prezintă în limba de stat. În cazul în care documentele anexate sînt perfectate în o altă limbă, traducerea lor în limba de stat se prezintă în termen de 2 luni de la data depunerii cererii.

(4) Cererea se depune prin orice modalitate acceptată de AGEPI, în conformitate cu prevederile Regulamentului.

Articolul 29. Reprezentarea

(1) Persoanele fizice sau juridice care au domiciliul sau sediul principal, sau o întreprindere industrială ori comercială efectivă și funcțională în Republica Moldova acționează în fața AGEPI personal sau prin intermediul unui reprezentant, împuternicit printr-o procură.

(2) Persoanele fizice sau juridice care nu au nici domiciliul, nici sediul principal, nici o întreprindere industrială ori comercială efectivă și funcțională în Republica Moldova vor fi reprezentate în fața AGEPI, în orice procedură stabilită de prezenta lege, de un mandatar autorizat, împuternicit printr-o procură.

(2-1) În cazul în care o persoană juridică menționată la alin. (2) este afiliată cu o persoană juridică menționată la alin. (1), prima poate acționa în fața AGEPI prin intermediul persoanei afiliate sau al reprezentantului acesteia, împuternicit printr-o procură.

(3) Mandatarii autorizați activează în conformitate cu regulamentul privind activitatea acestora, aprobat de Guvern.

Articolul 30. Cererea de înregistrare

(1) Cererea de înregistrare a unei mărci, conținând elementele prevăzute la alin.(2), constituie depozitul cererii.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii, redactată în limba de stat, va conține:

- a) indicația explicită sau implicită de solicitare a înregistrării mărcii;
- b) indicații care să permită stabilirea identității solicitantului (numele/ denumirea și adresa solicitantului);
- c) indicații care să permită AGEPI să ia legătura cu solicitantul sau, după caz, cu reprezentantul autorizat al acestuia;
- d) o reproducere, suficient de clară, pentru semnele menționate la art. (5) lit. a), a căror înregistrare se solicită, și/sau o descriere detaliată, pentru semnele menționate la art. 5 lit. b), ce nu pot fi prezentate grafic, însoțită de mostre sau de o imprimare audio sau video (mecanică, magnetică, digitală, optică etc.) care să permită reproducerea mărcii;
- e) lista produselor și/sau serviciilor pentru care se solicită înregistrarea mărcii;
- f) dovada achitării taxei de depunere a cererii în cuantumul stabilit.

(3) Cererea va conține mențiuni exprese în cazul când:

- a) solicitantul revendică una sau mai multe culori ca element distinctiv al mărcii;
- b) marca este tridimensională sau de alt tip decât cel verbal sau figurativ.

(4) Cererea va conține, după caz:

- a) o transliterare a mărcii sau a unor părți ale acesteia;
- b) o traducere a mărcii sau a unor părți ale acesteia.

(5) Cererea va conține, de asemenea, date referitoare la calitatea solicitantului, prevăzute de Regulament.

(6) Cererea de înregistrare a mărcii depusă pentru mai multe clase de produse și/sau servicii, pe lângă taxa de examinare a cererii de înregistrare a mărcii pentru o clasă de produse și/sau servicii, implică plata unei taxe suplimentare de examinare pentru fiecare clasă de produse și/sau servicii, depășind una.

(7) Condițiile de perfectare și de depunere a cererii de înregistrare a mărcii se stabilesc în Regulament.

Articolul 31. Data de depozit

Data de depozit este data la care solicitantul a depus la AGEPI cererea de înregistrare a mărcii cu respectarea prevederilor art.30 alin.(2).

Secțiunea 1-1. Constatarea notorietății mărcii

Articolul 32-1. Protecția mărcii notorii

(1) Marca poate fi recunoscută ca fiind notorie în urma unei cereri de constatare a notorietății, depusă la judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI, sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de apărare a drepturilor, depusă la aceeași instanță.

(2) Mărcii notorii i se acordă protecție juridică în conformitate cu prezenta lege.

(3) Durata de protecție a mărcii notorii este nelimitată.

Articolul 32-2. Depunerea cererii de constatare a notorietății mărcii

(1) În cazul apariției unui conflict referitor la o marcă larg cunoscută în Republica Moldova în cadrul unui segment de public vizat, persoana interesată care utilizează cu bună-credință în activitatea sa comercială această marcă poate depune o cerere de constatare a notorietății mărcii la judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI, în conformitate cu prevederile art. 166 din Codul de procedură civilă.

(2) Cererea trebuie să se refere la o singură marcă. O singură marcă se consideră semnul utilizat întocmai într-un ansamblu concret de elemente.

(3) În sensul alin. (1), prin segment de public vizat se înțelege:

- a) consumatorii actuali și/sau consumatorii potențiali ai produselor și/sau ai serviciilor pentru care se folosește marca;
- b) specialiștii în ramura respectivă;
- c) persoanele implicate în rețelele de distribuție a produselor și/sau a serviciilor pentru care se folosește marca;
- d) rețeaua de afaceri al căror obiect îl constituie produsele și/sau serviciile pentru care se folosește marca (importatori, licențiați, vânzători angro etc.).

Articolul 32-3. Cuprinsul cererii de constatare a notorietății mărcii

Pe lângă cele prevăzute la art. 166 din Codul de procedură civilă, cererea de constatare a notorietății mărcii trebuie să conțină:

- a) solicitarea de constatare a notorietății mărcii cu indicarea datei de la care această constatare se solicită;
- b) numele, prenumele, adresa și semnătura solicitantului, în cazul unei persoane fizice; denumirea, sediul și semnătura conducătorului, în cazul unei persoane juridice;
- c) numele, prenumele, adresa și semnătura mandatarului autorizat/ reprezentantului, în cazul depunerii cererii prin intermediul lor;
- d) descrierea mărcii, dacă este înregistrată, sau descrierea semnului care se pretinde că poate fi recunoscut ca marcă notorie;
- e) produsele și/sau serviciile pentru care se utilizează marca, grupate conform claselor clasificării internaționale a produselor și a serviciilor;
- f) culoarea/culorile mărcii, în cazul în care acestea constituie un element distinctiv al mărcii;
- g) numărul certificatului de înregistrare, dacă se solicită constatarea notorietății unei mărci înregistrate.

Articolul 32-4. Materialele anexate la cererea de constatare a notorietății mărcii

La cererea de constatare a notorietății mărcii se anexează:

a) documente ce conțin informații despre factorii în a căror bază se poate face concluzia despre notorietatea semnului, inclusiv despre:

- gradul de cunoaștere a semnului pe piață de către segmentul de public vizat;
- durata (începutul și perioada), gradul și întinderea geografică a oricărei utilizări a semnului;
- durata, gradul și întinderea geografică a activității de promovare a semnului respectiv, inclusiv publicitatea și prezentarea la iarmaroace sau expoziții a produselor și/sau a serviciilor marcate cu acesta;
- durata și întinderea geografică a oricărei înregistrări a semnului și/sau a oricărei cereri de înregistrare a lui, în măsura în care reflectă utilizarea sau recunoașterea acestui semn;
- raportul de evaluare care determină valoarea mărcii;
- rezultatul sondajelor efectuate de solicitant;

- orice alte informații suplimentare;

b) reproducerea grafică sau fotografică a mărcii, prezentată în culoarea sau în combinația de culori în care se solicită constatarea notorietății mărcii, cu imagine de o calitate ireproșabilă, clară și distinctă;

c) reproducerea grafică sau fotografică a mărcii în vedere generală și din mai multe vederi, diferite, dacă se solicită constatarea notorietății mărcii tridimensionale;

d) mostra etichetei (în mărime naturală), dacă se solicită constatarea notorietății mărcii în etichetă;

e) procura, în cazul depunerii cererii prin mandatar autorizat/reprezentant;

f) - abrogată;

g) - abrogată.

Articolul 32-5. Criteriile de constatare a notorietății mărcii

(1) Notorietatea mărcii pe teritoriul Republicii Moldova se constată în temeiul următoarelor criterii:

a) marca este recunoscută de către consumatorii actuali și/sau cei potențiali ai produselor și/sau ai serviciilor pentru care se utilizează ori de către persoanele implicate în asigurarea rețelelor de distribuție a produselor și/sau a serviciilor pentru care se utilizează marca, ori de cercurile de afaceri în care sînt implicate produsele și/sau serviciile pentru care se utilizează marca, iar impresia despre nivelul calității produselor și/sau a serviciilor se asimilează cu (se referă la) marca din țară sau de pe piața mondială;

b) marca posedă un grad înalt de distinctivitate, inerentă sau dobîndită ca rezultat al utilizării intensive;

c) marca este larg cunoscută pe teritoriul Republicii Moldova, inclusiv din publicitate;

d) marca posedă valoare comercială ca rezultat al folosirii îndelungate și intensive în țară sau pe piața mondială.

(2) La adoptarea hotărîrii de constatare a notorietății mărcii, pe lîngă criteriile nominalizate la alin. (1), pot fi luate în considerare și alte criterii relevante pentru o marcă notorie, nereflectate în prezentul articol.

Articolul 32-6. Examinarea cererii de constatare a notorietății mărcii

(1) La examinarea cererii de constatare a notorietății mărcii se verifică datele prezentate conform prevederilor art. 32-3-32-5.

(2) La stabilirea notorietății mărcii nu pot fi cerute în calitate de condiții obligatorii următoarele:

a) marca respectivă să fie înregistrată sau depusă spre înregistrare pe teritoriul Republicii Moldova;

b) marca solicitată să fie recunoscută ca fiind notorie, înregistrată sau depusă spre înregistrare în orice alt stat decât Republica Moldova;

c) marca să fie bine cunoscută de către publicul larg din Republica Moldova.

(3) Sondajul se efectuează pe un eșantion reprezentativ în raport cu segmentul de public vizat. Aria geografică a sondajului și mărimea eșantionului se stabilesc în funcție de caracterul/specificul produselor și/sau al serviciilor pentru care se folosește marca.

(4) La stabilirea notorietății mărcii pentru produsele cu destinație tehnică trebuie să fie chestionați consumatorii produselor respective (atît din cercul producătorilor, cît și din rețeaua de comerț). Astfel, este necesar ca nu mai puțin de 60% din numărul acestor respondenți să cunoască marca respectivă.

(5) La stabilirea notorietății mărcii pentru produsele de consum curent trebuie să fie chestionat consumatorul „mediu” (luîndu-se în considerare vîrsta, sexul, studiile, starea socială și materială, legătura cu produsul marcat), precum și specialiști din ramura respectivă a industriei și a comerțului. Astfel, este necesar ca majoritatea respondenților să cunoască marca respectivă.

(6) În cadrul sondajului, respondenții trebuie să răspundă:

a) dacă cunosc marca respectivă;

b) care este titularul mărcii sau producătorul produsului marcat cu o astfel de marcă;

c) de la ce dată cunosc marca;

d) cum apreciază marca (le este bine cunoscută, cunoscută, slab cunoscută, necunoscută);

e) cum apreciază produsul (este excelent, foarte bun, bun, mediu, nesatisfăcător etc.);

f) la alte întrebări rezonabile ce țin de domeniul de cunoaștere a mărcii.

(7) Nu poate fi constatată notorietatea mărcii în cazul în care există cel puțin una din următoarele condiții:

- a) dovezile prezentate de către solicitant, inclusiv valorile parametrilor fixați la alin. (3)-(5), nu corespund cerințelor stabilite în prezenta secțiune;
- b) există o marcă identică ori similară care poate fi confundată cu marca solicitantului, înregistrată sau depusă spre înregistrare pe numele unei alte persoane pentru aceleași produse ori servicii, cu o prioritate anterioară datei de la care se solicită constatarea notorietății mărcii;
- c) marca s-a transformat în denumire uzuală;
- d) marca contravine ordinii publice sau bunelor moravuri.

Articolul 32-7. Hotărîrea privind constatarea notorietății mărcii

(1) În funcție de rezultatul examinării cererii de constatare a notorietății mărcii se adoptă o hotărîre privind constatarea notorietății mărcii sau respingerea cererii de constatare a notorietății mărcii.

(2) Hotărîrea privind constatarea notorietății mărcii se comunică AGEPI pentru ca marca recunoscută notorie să fie înscrisă în Registrul mărcilor notorii.

(3) Datele înscrise în Registrul mărcilor notorii se publică în BOPI în termen de 3 luni de la data adoptării hotărîrii privind constatarea notorietății mărcii.

Secțiunea 2. Prioritatea

Articolul 33. Dreptul de prioritate

(1) Orice persoană care a depus reglementar o cerere de înregistrare a unei mărci într-un stat sau pentru un stat parte la Convenția de la Paris sau la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, după caz, ori succesorul de drepturi al acestei persoane beneficiază, la depunerea în AGEPI a cererii de înregistrare a aceleiași mărci pentru produse și/sau servicii identice cu sau cuprinse în cele pentru care a fost depusă cererea, de un drept de prioritate pentru un termen de 6 luni, începînd cu data de depozit a primei cereri de înregistrare a mărcii.

(2) Dreptul de prioritate va fi recunoscut pentru orice depozit care are valoarea unui depozit național reglementar, conform legislației naționale a statului în care a fost constituit sau conform acordurilor bilaterale ori multilaterale.

(3) Va fi considerată ca primă cerere, a cărei dată de depozit va fi punctul de plecare al termenului de prioritate, o cerere ulterioară, depusă la AGEPI, pentru aceeași marcă pentru produse și/sau servicii identice cu cele dintr-o primă cerere anterioară cu condiția ca, la data de depozit a cererii ulterioare, cererea anterioară să fi fost retrasă,

abandonată sau respinsă fără să fi fost supusă examenului public și fără să fi lăsat să subziste careva drepturi valabile, precum și să nu fi constituit încă temei de revendicare a dreptului de prioritate. Cererea anterioară nu va mai putea constitui, în acest caz, temei pentru revendicarea dreptului de prioritate.

(4) În cazul când primul depozit al cererii a fost efectuat într-un stat care nu este parte la Convenția de la Paris sau la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, prevederile alin.(1)–(3) se aplică doar în măsura în care legislația statului respectiv acordă, în baza unui prim depozit efectuat la AGEPI, dreptul de prioritate în aceleași condiții și avînd aceleași efecte ca cele prevăzute în prezenta lege.

Articolul 34. Efectul dreptului de prioritate

Prin efectul dreptului de prioritate, data de prioritate se consideră ca dată de depozit a cererii de înregistrare a mărcii în scopul stabilirii anteriorității drepturilor.

Articolul 35. Prioritatea de expoziție

(1) În cazul în care solicitantul și-a prezentat, sub marca depusă, produsele și/sau serviciile în cadrul unei expoziții internaționale, la depunerea cererii de înregistrare a mărcii el poate invoca dreptul de prioritate în sensul art.34, începînd cu data primei prezentări a produselor și/sau serviciilor la expoziție, cu condiția depunerii cererii de înregistrare în termen de 6 luni de la data primei prezentări a produselor și/sau serviciilor sub marca respectivă.

(2) O expoziție se consideră internațională dacă este organizată în mod oficial, dacă la ea participă producători și prestatori de servicii din mai multe state și dacă informația despre această expoziție a fost adusă la cunoștință publicului în modul corespunzător.

(3) Prioritatea de expunere acordată conform alin.(1) din prezentul articol nu prelungește termenul de prioritate prevăzut la art.33 alin.(1).

Articolul 36. Invocarea priorității

(1) Solicitantul care dorește să se prevaleze de dreptul de prioritate conform prevederilor art.33 sau 35 este obligat să dea o declarație de prioritate odată cu depunerea cererii de înregistrare a mărcii sau în termen de 2 luni de la data de depozit a cererii și să prezinte, în termen de cel mult 3 luni de la această dată, documentele care confirmă legitimitatea unei astfel de cerințe, cu condiția achitării taxei stabilite.

(2) Actele care confirmă legitimitatea invocării dreptului de prioritate vor fi însoțite de o copie a cererii inițiale și de o traducere a acesteia în limba de stat sau, în cazul priorității de expoziție, de dovada prezentării în expoziție a produselor sau serviciilor sub marca a cărei înregistrare este solicitată.

(3) În cazul în care se invocă cîteva priorități în aceeași cerere, taxa se achită pentru fiecare prioritate invocată.

Secțiunea 3. Procedura de înregistrare

Articolul 37. Examinarea respectării condițiilor de depunere a cererii de înregistrare

(1) În termen de o lună de la data depunerii cererii de înregistrare, AGEPI examinează îndeplinirea condițiilor prevăzute la art.30 alin.(2) pentru atribuirea unei date de depozit.

(2) În urma examinării efectuate în conformitate cu alin.(1), AGEPI:

a) atribuie dată de depozit, în conformitate cu art.31, în cazul în care se constată că cererea de înregistrare a mărcii întrunește condițiile de acordare a unei date de depozit; de asemenea, atribuie data de depozit, în conformitate cu art. 31, în cazul în care taxa de depunere a cererii nu a fost achitată sau a fost achitată parțial, cu condiția ca taxa sau diferența față de cuantumul stabilit să fie achitată în termen de 10 zile calendaristice de la data depunerii cererii de înregistrare;

b) notifică solicitantului iregularitățile constatate și-i acordă pentru remedierea lor un termen de 2 luni de la data depunerii cererii în cazul în care se constată că cererea de înregistrare a mărcii nu întrunește condițiile de acordare a unei date de depozit.

(3) În urma notificării conform alin.(2) lit.b), AGEPI:

a) atribuie data de depozit la data la care au fost remediate toate iregularitățile în cazul în care solicitantul remediază iregularitățile constatate în termenul prescris;

b) consideră cererea de înregistrare nedepusă, fapt care este notificat solicitantului, în cazul în care acesta nu remediază iregularitățile constatate în termenul prescris.

(4) AGEPI înscrie în Registrul național al cererilor de înregistrare a mărcilor datele referitoare la cererea căreia i-a fost atribuită data de depozit, fapt care este notificat solicitantului.

(5) În termen de o lună de la data înscrierii datelor referitoare la cerere în Registrul național al cererilor de înregistrare a mărcilor, AGEPI examinează dacă cererea de înregistrare a mărcii îndeplinește celelalte condiții de depunere, prevăzute de lege și de Regulament.

(6) În urma examinării efectuate în conformitate cu alin.(5), AGEPI:

- a) acceptă cererea în vederea publicării în cazul când constată că cererea întrunește condițiile prevăzute la alin.(5);
- b) notifică solicitantului iregularitățile constatate și-i cere să le remedieze în termenele prevăzute de Regulament în cazul când constată că cererea nu întrunește condițiile prevăzute la alin.(5).
- (7) Dacă, în urma notificării făcute conform alin.(6) lit.b), solicitantul nu remediază iregularitățile constatate în termenele prescrise, cererea se consideră retrasă, fapt care este notificat solicitantului.
- (8) Dacă solicitantul, în urma notificării făcute conform alin.(6) lit.b), nu remediază în termenele prescrise iregularitatea ce constă în neplata taxei de examinare, se consideră că cererea a fost retrasă (cu excepția cazului când cererea cade sub incidența art.30 alin.(6) și este clar ce clase de produse și/sau servicii sînt prevăzute a fi acoperite de suma plătită pentru examinarea cererii), fapt care este notificat solicitantului.
- (9) Nerespectarea dispozițiilor ce țin de revendicarea priorității atrage pierderea dreptului de prioritate privind cererea.

Articolul 38. Publicarea cererii de înregistrare

În cazul în care condițiile stabilite la art.37 alin.(6) lit.a) sînt îndeplinite, cererea de înregistrare a mărcii se publică în cel mult 3 luni de la data de depozit.

Articolul 39. Observațiile terților

(1) În termen de 3 luni de la data publicării cererii de înregistrare a mărcii, orice persoană fizică sau juridică, precum și orice grup de fabricanți, producători, prestatori de servicii, comercianți sau consumatori poate prezenta în scris la AGEPI observații motivate privind necesitatea de a refuza înregistrarea mărcii, și anume în baza art.7. Persoanele care prezintă observații nu dobîndesc calitatea de parte în cadrul procedurilor desfășurate la AGEPI.

(2) Observațiile specificate la alin.(1) sînt notificate solicitantului care, în termen de 2 luni de la data notificării, va putea să-și expună punctul de vedere. În cazul în care solicitantul nu-și va expune punctul de vedere în termenul menționat, observațiile vor fi examinate în baza materialelor existente.

Articolul 40. Opoziția

(1) În termen de 3 luni de la data publicării cererii de înregistrare a mărcii, orice persoană interesată poate formula o opoziție la înregistrarea mărcii pe motiv că înregistrarea acesteia ar trebui refuzată în baza prevederilor art. 8 și/sau, după caz,

art. 7.

(2) Opoziții la înregistrarea mărcii pot fi formulate, de asemenea, în termen de 3 luni de la data publicării modificărilor în cererea de înregistrare a mărcii, în cazul când aceste modificări se referă la reproducerea mărcii sau la lista de produse și/sau servicii.

(3) Opoziția argumentată va fi prezentată în scris la AGEPI. Opoziția se consideră depusă numai după achitarea taxei stabilite. Persoana care a formulat opoziția poate prezenta, în termen de o lună de la data depunerii acesteia, dovezi și argumente suplimentare în susținerea opoziției.

(4) Opozițiile menționate în prezentul articol sînt notificate solicitantului care, în termen de 2 luni de la data primirii notificării, va putea să-și expună punctul de vedere. În cazul în care solicitantul nu-și va expune punctul de vedere în termenul menționat, opozițiile vor fi examinate în baza materialelor existente.

Articolul 41. Examinarea de fond

(1) În termen de 3 luni de la data expirării perioadei de prezentare a observațiilor terților și a opozițiilor, AGEPI efectuează examinarea de fond a cererii în vederea respectării condițiilor de protecție a mărcii, sub rezerva achitării taxelor stabilite.

(2) AGEPI examinează:

a) dacă nu sînt motive absolute de refuz prevăzute la art.7;

b) dacă nu sînt motive relative de refuz prevăzute la art.8;

c) observațiile și opozițiile formulate în privința cererii de înregistrare a mărcii.

(3) În funcție de rezultatele examinării de fond, AGEPI adoptă decizia de înregistrare a mărcii, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de înregistrare a mărcii și o notifică solicitantului în termen de o lună de la data adoptării.

Articolul 42. Examinarea opoziției

(1) În procesul examinării opoziției, AGEPI verifică dacă aceasta îndeplinește condițiile de depunere prevăzute la art.40 alin.(1)–(3), dacă solicitantul și-a exprimat punctul de vedere în conformitate cu art.40 alin.(4), apreciază argumentele părților.

(2) La cererea solicitantului, titularul unei mărci anterioare care a formulat opoziția va aduce dovada că, pe parcursul a 5 ani pînă la data publicării cererii de înregistrare a mărcii, marca anterioară a făcut obiectul unei utilizări efective în Republica Moldova în raport cu produsele și/sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care este

fondată opoziția sau că există motive întemeiate pentru neutilizare, cu condiția că la această dată marca era înregistrată de cel puțin 5 ani. În lipsa acestei dovezi, opoziția se respinge. Dacă marca anterioară a fost utilizată numai pentru o parte din produsele și/sau serviciile pentru care a fost înregistrată, la examinarea opoziției marca anterioară poate fi opusă numai pentru partea respectivă de produse și/sau servicii.

(3) Examinarea opoziției poate fi suspendată:

a) când se bazează pe o cerere anterioară de înregistrare a unei mărci – pînă la emiterea unei decizii definitive referitoare la această cerere;

b) când marca opusă face obiectul unei acțiuni în anulare sau în decădere – pînă la soluționarea definitivă a cauzei;

c) la solicitarea motivată a unei părți.

(4) În cazul în care, din examinarea opoziției, rezultă că marca nu îndeplinește condițiile de înregistrare pentru toate sau numai pentru o parte din produsele și/sau serviciile pentru care este solicitată, cererea se respinge pentru produsele și/sau serviciile respective. În caz contrar, se respinge opoziția.

Articolul 43. Respingerea cererii de înregistrare a mărcii

(1) În cazul în care, în temeiul motivelor absolute sau relative de refuz specificate la art. 7 și 8, marca nu îndeplinește condițiile de înregistrare pentru toate sau pentru o parte din produsele și/sau serviciile pentru care este solicitată, cererea de înregistrare a mărcii se respinge pentru produsele și/sau serviciile respective.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii nu va fi respinsă înainte ca solicitantului să i se comunice, printr-un aviz de refuz provizoriu, motivele în baza cărora înregistrarea ar putea fi refuzată în totalitate sau în parte. În termen de 2 luni de la data primirii comunicării, solicitantul este în drept să depună o contestație la avizul de refuz provizoriu, cu prezentarea argumentelor în favoarea înregistrării mărcii, să retragă cererea pentru una sau mai multe clase de produse/servicii, pentru anumite produse/servicii ori să solicite introducerea modificărilor, cu condiția achitării taxelor pentru acțiunile menționate, în termenele și cuantumul stabilite.

(3) În cazul în care marca conține elemente care, conform art. 7, nu pot fi înregistrate independent în calitate de mărci pentru toate sau pentru anumite categorii de produse/servicii solicitate, iar includerea acestor elemente în marcă poate crea îndoieli asupra limitei de protecție a acesteia, AGEPI poate cere, drept condiție pentru înregistrarea mărcii, ca solicitantul, în termen de 2 luni de la data primirii avizului menționat la alin. (2), să declare că renunță la invocarea oricărui drept exclusiv asupra acestor elemente. Această declarație se publică odată cu datele privind înregistrarea

mărcii.

(4) În cazul în care solicitantul prezintă dovada inițierii în instanța de judecată a unor proceduri de eliminare a motivelor invocate în avizul de refuz provizoriu, acțiunile ce țin de examinarea cererii se suspendă pînă la emiterea unei decizii definitive a instanței de judecată.

Articolul 44. Retragera, limitarea și modificarea cererii de înregistrare a mărcii

(1) Solicitantul poate oricînd să-și retragă cererea de înregistrare a mărcii sau să limiteze lista produselor și/sau serviciilor pe care aceasta le conține. Dacă cererea de înregistrare a mărcii a fost deja publicată, datele privind retragerea cererii sau limitarea listei de asemenea se publică în BOPI.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii poate fi modificată, la cererea solicitantului, doar în cazul cînd este necesar de a corecta numele sau adresa solicitantului, greșelile de exprimare sau de transcriere ori erorile apărute, astfel încît o asemenea modificare să nu afecteze în mod substanțial marca și să nu extindă lista de produse și/sau servicii. Dacă modificările se referă la reproducerea mărcii sau la lista de produse și/sau servicii și se operează după publicarea cererii, aceasta va fi republicată cu modificările respective.

(3) Procedurile menționate la alin.(1) și (2) sînt supuse plății taxelor stabilite, cu excepția cazului cînd procedurile prevăzute la alin.(2) au fost solicitate în termen de o lună de la data de depozit.

(4) Cererea se consideră retrasă în cazurile în care se constată că:

- a) nu este achitată taxa de înregistrare și eliberare a certificatului de înregistrare a mărcii în cuantumul și în termenul stabilite;
- b) nu este prezentată permisiunea de folosire a denumirii oficiale sau istorice a statului în marca de produs și/sau serviciu;
- c) nu este prezentat documentul care confirmă acordul organului competent privind utilizarea denumirii oficiale a unității administrativ-teritoriale.

Articolul 45. Divizarea cererii de înregistrare a mărcii

(1) Solicitantul poate diviza cererea de înregistrare a mărcii prin depunerea la AGEPI a unei cereri, în care să indice că unele din produsele și/sau serviciile incluse în cererea inițială vor face obiectul uneia sau mai multor cereri divizionare. Produsele și/sau serviciile din cererea divizionară nu trebuie să acopere produsele și/sau serviciile rămase în cererea inițială și nici produsele și/sau serviciile din celelalte cereri

divizionare.

(2) Cererea de divizare nu va fi admisă:

a) în cazul cînd a fost formulată o opoziție împotriva cererii inițiale, iar prin cererea de divizare se solicită divizarea produselor și/sau serviciilor care fac obiectul opoziției, pînă la emiterea deciziei definitive privind opoziția;

b) în alte cazuri prevăzute de Regulament.

(3) Cererea de divizare este însoțită de dovada achitării taxei.

(4) Condițiile de perfectare și de depunere a cererii de divizare se stabilesc în Regulament.

(5) Divizarea va produce efect începînd cu data înregistrării ei în Registrul național al cererilor de înregistrare a mărcilor.

(6) Toate solicitările și cererile depuse și toate taxele aferente cererii inițiale, achitate pînă la data recepționării de către AGEPI a cererii de divizare, sînt considerate ca depuse sau achitate pentru cererea sau cererile divizionare. Taxele pentru cererea inițială achitate pînă la data recepționării cererii de divizare nu se restituie.

(7) Cererea divizionară va păstra data de depozit și orice dată de prioritate a cererii inițiale.

Articolul 46. Înregistrarea mărcii

(1) În cazul în care, în urma examinării cererii conform art. 37 și 41, se constată că sînt îndeplinite condițiile pentru înregistrarea mărcii, precum și în cazul în care nu a fost depusă nicio contestație împotriva înregistrării conform art. 47 alin. (1) sau contestațiile depuse au fost respinse, AGEPI înregistrează marca, cu condiția achitării taxei în cuantumul și în termenul stabilite. Datele privind înregistrarea mărcii se înscriu în Registrul național al mărcilor, iar titularului i se eliberează certificatul de înregistrare a mărcii. Datele referitoare la înregistrare se publică în BOPI.

(2) În cazul în care înregistrarea mărcii este condiționată de prezentarea unei permisiuni din partea autorităților competente în conformitate cu art. 7 alin. (3), perioada cuprinsă între data depunerii cererii pentru acordarea permisiunii respective și data eliberării deciziei autorității competente în acest sens nu se ia în considerare la calcularea termenului de achitare a taxei de înregistrare și eliberare a certificatului de înregistrare a mărcii, cu condiția prezentării copiei de pe cererea respectivă la AGEPI pînă la expirarea termenului menționat.

Articolul 47. Contestarea deciziilor privind cererile de înregistrare a mărcilor

(1) Orice decizie privind cererile de înregistrare a mărcilor poate fi contestată de către părți în termen de 2 luni de la data primirii ei sau de către persoanele terțe în termen de o lună de la data la care decizia a fost făcută publică. Contestația are efect suspensiv.

(1-1) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (1), deciziile de înregistrare a mărcilor pot fi contestate de către persoanele terțe în termenul cuprins între data la care decizia a fost făcută publică și data înregistrării mărcii.

(2) Contestația se depune la AGEPI și se soluționează de către Comisia de contestații în conformitate cu regulamentul acesteia, aprobat de Guvern.

(2-1) Prevederile art. 42 alin. (2) se aplică mutatis mutandis contestațiilor.

(3) Contestația, prezentată în scris și argumentată, se consideră depusă numai după achitarea taxei stabilite.

(4) Comisia de contestații emite hotărâri și încheieri conform competenței.

Articolul 48. Examinarea contestației

(1) În cursul examinării contestației, Comisia de contestații invită părțile să-și prezinte observațiile referitoare la comunicările prezentate de celelalte părți. Dacă la examinarea contestației apar divergențe cu caracter normativ, se aplică normele Codului de procedură civilă.

(2) În urma examinării contestației, Comisia de contestații va emite una din următoarele hotărâri:

a) de menținere în vigoare a deciziei contestate;

b) de anulare în tot sau în parte a deciziei contestate;

c) orice altă hotărâre conform competenței.

(3) Hotărârea Comisiei de contestații intră în vigoare la data adoptării.

(4) Hotărârea Comisiei de contestații se comunică părților și poate fi atacată la judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI în termenele prevăzute de lege.

Articolul 49. Repunerea în drepturi

Solicitantul sau titularul unei mărci, sau orice altă parte la o procedură în fața AGEPI, care, în pofida luării tuturor măsurilor de bună-credință impuse de împrejurări, nu a reușit să respecte un termen față de AGEPI, la cerere, este repus în drepturi în cazul în care omiterea termenului are drept consecință directă, în temeiul dispozițiilor

prezentei legi, pierderea unui drept sau a unui mijloc de recurs.

Cererea de repunere în drepturi trebuie depusă în scris în termen de 2 luni de la încetarea circumstanțelor care au provocat nerespectarea termenului. În același termen va fi îndeplinit și actul nerealizat. Cererea nu este admisibilă decât într-un termen de un an de la data expirării termenului omis. În caz de neprezentare a cererii de reînnoire a înregistrării sau în caz de neplată a taxei de reînnoire, termenul suplimentar de 6 luni prevăzut la art.16 alin.(2) se scade din perioada de un an.

(3) Cererea de repunere în drepturi va fi motivată invocându-se faptele și actele justificative în sprijinul solicitantului. Cererea se consideră depusă numai după achitarea taxei stabilite.

(4) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică termenelor prevăzute la alin.(2) din prezentul articol, la art. 39 alin. (1), la art.40 și la art.50.

(5) Repunerea în drepturi nu poate fi acceptată în cazul când, în perioada de timp cuprinsă între data pierderii dreptului asupra cererii sau a mărcii și pînă la data depunerii cererii de repunere în drepturi, a fost depusă o altă cerere de înregistrare a mărcii care poate fi opusă conform prevederilor prezentei legi, precum și în cazul apariției unor drepturi opozabile în această perioadă. Procedura de examinare a cererii de repunere în drepturi se amîină pînă la adoptarea unei decizii definitive asupra cererii de înregistrare a mărcii depuse în perioada menționată anterior.

(6) Cînd este repus în drepturi, solicitantul sau titularul unei mărci nu poate invoca drepturile sale împotriva unei persoane terțe care, cu bună-credință, a plasat pe piață produse sau a prestat servicii sub un semn identic ori similar cu marca respectivă în perioada de timp cuprinsă între data pierderii dreptului asupra cererii sau asupra mărcii și pînă la data publicării în BOPI a informației despre repunerea în drepturi.

(7) Persoana terță care cade sub incidența alin.(6) poate formula, în termen de 2 luni de la data publicării informației despre repunerea în drepturi, o contestație împotriva deciziei de repunere în drepturi a solicitantului sau titularului unei mărci, cu condiția achitării taxei stabilite.

Articolul 50. Prelungirea termenelor și repunerea în termenul omis

(1) Solicitantul sau titularul unei mărci, sau orice altă parte la o procedură în fața AGEPI referitoare la o cerere sau la o marcă:

a) poate solicita prelungirea unui termen, prevăzut pentru executarea unui act de procedură, printr-o cerere depusă la AGEPI pînă la expirarea termenului prescris;

b) în cazul nerespectării termenului prevăzut pentru executarea unui act de procedură, poate solicita repunerea în termenul omis și continuarea procedurii printr-o cerere depusă la AGEPI în termen de 2 luni de la data expirării termenului prescris; actul nerealizat va fi îndeplinit în același termen.

(2) Perioada de prelungire a termenului conform alin.(1) lit.a) sau de repunere în termenul omis conform alin.(1) lit.b) nu poate depăși 6 luni de la data expirării termenului prescris.

(3) Cererea pentru acțiunile specificate la alin.(1) se consideră depusă numai după achitarea taxei stabilite.

(4) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică termenelor prevăzute la alin.(1) din prezentul articol, precum și celor prevăzute la art.16 alin.(2), art.31, art.33 alin.(1), art.35 alin.(1), art.36, art.37 alin.(2) lit.b) și alin.(6) lit.b), art. 39 alin. (1),art.40, art.47 alin.(1), art.48 alin.(4), art.49, art.82 alin.(2) lit.a).

Capitolul IV. MĂRCILE COLECTIVE ȘI MĂRCILE DE CERTIFICARE

Articolul 51. Mărcile colective

(1) Mărcile colective se utilizează pentru a deosebi produsele și/sau serviciile membrilor unei asociații (unui grup de persoane) pe numele cărora a fost înregistrată marca de produsele și/sau serviciile altor persoane. Pot solicita înregistrarea unei mărci colective asociațiile de fabricanți, de producători, de prestatori de servicii, de comercianți, care, în temeiul legii, au capacitatea, în nume propriu, să fie titulari ai unor drepturi sau obligații de orice natură, să încheie contracte sau să întocmească alte acte juridice, să intenteze acțiuni în instanțele judecătorești, precum și persoanele juridice de drept public.

(2) Prin derogare de la art.7 alin.(1) lit.c), pot constitui mărci colective, în sensul alin.(1) din prezentul articol, semnele sau indicațiile ce pot servi în comerț la desemnarea originii geografice a produselor și/sau serviciilor. O marcă colectivă nu autorizează titularul să interzică unei persoane terțe utilizarea în comerț a unor asemenea semne sau indicații, cu condiția ca ea să le folosească în activitatea industrială sau comercială în conformitate cu uzanțele loiale. În special, o asemenea marcă nu poate fi opusă unei persoane terțe autorizate să utilizeze o denumire geografică.

(3) Sub rezerva prevederilor art.52–57, dispozițiile prezentei legi se aplică în egală măsură mărcilor colective.

Articolul 52. Regulamentul de utilizare a mărcii colective

(1) Solicitantul unei mărci colective va prezenta regulamentul de utilizare a mărcii colective odată cu depunerea cererii de înregistrare a mărcii sau în termenul stabilit în Regulament.

(2) Regulamentul de utilizare a mărcii colective specifică persoanele autorizate să utilizeze marca, condițiile de afiliere la asociație, precum și condițiile de utilizare a mărcii, inclusiv sancțiunile, în cazul în care acestea există. Regulamentul de utilizare a unei mărci colective menționate la art.51 alin.(2) va autoriza orice persoană, ale cărei produse și/sau servicii provin din zona geografică respectivă, să devină membră a asociației care este titulara mărcii.

(3) Regulamentul de utilizare a mărcii colective se publică odată cu cererea de înregistrare.

Articolul 53. Respingerea cererii de înregistrare a mărcii colective

(1) În afara motivelor de respingere a unei cereri de înregistrare a mărcii prevăzute în prezenta lege, cererea de înregistrare a mărcii colective se respinge dacă nu se respectă prevederile art.51 ori 52 sau dacă regulamentul de utilizare a mărcii colective contravine ordinii publice sau bunelor moravuri.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii colective se respinge și în cazul când există riscul inducerii în eroare a consumatorului în ceea ce privește caracterul sau semnificația mărcii și mai ales când aceasta nu este percepută ca fiind marcă colectivă.

(3) Cererea nu se respinge în cazul când solicitantul, prin modificarea regulamentului de utilizare a mărcii colective, îndeplinește cerințele prevăzute la alin.(1) și (2).

Articolul 54. Modificarea regulamentului de utilizare a mărcii colective

(1) Titularul mărcii colective va comunica AGEPI orice modificare operată în regulamentul de utilizare a mărcii colective.

(2) Modificarea nu este înscrisă în Registrul național al mărcilor în cazul când regulamentul de utilizare a mărcii colective modificat nu corespunde prevederilor art.52 sau când implică un motiv de respingere menționat la art.53.

(3) Modificarea regulamentului de utilizare a mărcii colective va avea efect începând cu data înscrierii mențiunii respective în Registrul național al mărcilor.

Articolul 55. Intentarea acțiunii de apărare a drepturilor asupra mărcii colective

(1) Prevederile art.27 alin.(6) și (7) privind drepturile licențiaților se aplică oricărei persoane autorizate să utilizeze o marcă colectivă.

(2) Titularul unei mărci colective poate cere, în numele persoanelor autorizate să utilizeze marca, compensarea prejudiciului suportat de acestea în urma utilizării neautorizate a mărcii.

Articolul 56. Motivele decăderii din drepturile asupra mărcii colective

În afara motivelor decăderii din drepturi, specificate în prezenta lege, titularul mărcii colective este declarat decăzut din drepturi în urma unei cereri depuse la judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de apărare a drepturilor, depuse la aceeași instanță, în cazul când:

- a) titularul nu ia măsuri adecvate în vederea prevenirii unei utilizări a mărcii, incompatibile cu condițiile de utilizare prevăzute de regulamentul de utilizare a mărcii colective;
- b) modul în care titularul a utilizat marca a generat riscul inducerii în eroare a consumatorului în sensul art.53 alin.(2);
- c) modificarea regulamentului de utilizare a mărcii colective a fost înscrisă în Registrul național al mărcilor contrar prevederilor art.54 alin.(2), cu excepția cazului când titularul mărcii, printr-o nouă modificare a regulamentului de utilizare a mărcii colective, se conformează acestor prevederi.

Articolul 57. Motivele nulității mărcii colective

În afara motivelor de nulitate prevăzute în prezenta lege, marca colectivă este declarată nulă în urma unei cereri de anulare, depuse la judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI, sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de apărare a drepturilor, depuse la aceeași instanță, în cazul când marca a fost înregistrată contrar prevederilor art.53, cu excepția cazului când titularul mărcii, printr-o nouă modificare a regulamentului de utilizare a mărcii colective, se conformează acestor prevederi.

Articolul 58. Mărcile de certificare (de conformitate)

(1) Mărcile de certificare (de conformitate) pot fi înregistrate la AGEPI de către organismele de certificare, acreditate pentru efectuarea certificării conformității produselor sau serviciilor în condițiile Legii nr.186-XV din 24 aprilie 2003 cu privire la evaluarea conformității produselor. Nu pot solicita înregistrarea unei mărci de certificare persoanele juridice, altele decât cele menționate, care fabrică, importă sau vînd produse ori prestează servicii.

(2) Sub rezerva prevederilor prezentului articol, dispozițiile prezentei legi se aplică în egală măsură mărcilor de certificare.

(3) Solicitantul, odată cu depunerea cererii de înregistrare a unei mărci de certificare în conformitate cu art.30 sau în termenul stabilit în Regulament, va prezenta:

a) regulamentul de utilizare a mărcii de certificare;

b) autorizația sau documentul din care să rezulte desfășurarea legală a activității de certificare ori, după caz, dovada înregistrării mărcii de certificare în țara de origine.

(4) Regulamentul de utilizare a mărcii de certificare specifică persoanele autorizate să utilizeze marca, elementele și caracteristicile care vor fi certificate prin marcă, modul în care organismul de certificare va verifica aceste caracteristici și va supraveghea utilizarea mărcii, sancțiunile pentru încălcarea regulamentului, taxele care vor fi plătite pentru utilizarea mărcii, procedurile de reglementare a litigiilor.

(5) Utilizarea unei mărci de certificare va fi deschisă oricărei persoane care oferă produse sau prestează servicii conforme caracteristicilor stipulate în regulamentul de utilizare a mărcii de certificare și care respectă prevederile acestuia.

(6) Titularul mărcii de certificare va autoriza persoanele îndreptățite să utilizeze marca pentru produsele sau serviciile care posedă caracteristicile stipulate în regulamentul de utilizare a acestei mărci.

(7) Dacă persoana îndreptățită să utilizeze o marcă de certificare nu respectă regulamentul de utilizare a acestei mărci, titularul poate să retragă autorizația de utilizare a mărcii sau să aplice alte sancțiuni prevăzute de regulament.

(8) În afara motivelor de respingere prevăzute pentru cererea de înregistrare a unei mărci individuale, cererea de înregistrare a unei mărci de certificare va fi respinsă și în cazul când aceasta nu corespunde prevederilor alin.(1) și (3), precum și normelor legislației privind certificarea.

(9) O marcă de certificare nu poate fi obiectul unui contract de cesiune sau de gaj și nici obiectul unei executări silite. În cazul dizolvării persoanei juridice titulară a mărcii de certificare, această marcă poate fi transmisă altei persoane juridice în condițiile stabilite de lege.

(10) Marca de certificare poate fi anulată printr-o decizie emisă de instanța judecătorească, la cererea oricărei persoane interesate, în cazul în care marca nu întrunește condițiile stabilite la alin.(1)-(9).

(11) În cazul în care o marcă de certificare a încetat să mai fie protejată, ea nu poate fi depusă spre înregistrare și nu poate fi utilizată în alte scopuri în decurs de 10 ani de la data încetării protecției.

(12) Taxele prevăzute de prezenta lege pentru mărcile colective se aplică și mărcilor de certificare.

Capitolul V. INFORMAREA PUBLICULUI

Articolul 59. Registrul național al mărcilor

(1) AGEPI ține Registrul național al mărcilor, în care sînt înscrise datele a căror înregistrare este prevăzută de prezenta lege și este stipulată în Regulament. Orice înscrisuri sau modificări efectuate în Registrul național al mărcilor se publică în BOPI.

(2) Registrul național al mărcilor este deschis consultării publice.

(3) AGEPI poate elibera, la cerere, extrase din Registrul național al mărcilor, cu condiția achitării taxei stabilite.

Articolul 60. Publicațiile periodice

AGEPI publică periodic, pe suport de hîrtie, în format electronic, precum și pe pagina sa web oficială, Buletinul Oficial de Proprietate Intelectuală, care conține:

- a) informații despre obiectele de proprietate industrială, inclusiv despre mărcile înregistrate în Registrul național al mărcilor, precum și alte informații cu privire la mărci a căror publicare este prevăzută de prezenta lege sau de alte acte normative în domeniu;
- b) comunicări și informații de ordin general provenind de la directorul general al AGEPI;
- c) alte informații referitoare la prevederile prezentei legi și la aplicarea acesteia.

Capitolul VI. ASIGURAREA RESPECTĂRII DREPTURILOR

Articolul 61. Apărarea drepturilor

(1) Orice persoană fizică sau juridică, alte entități interesate care au pretenții față de utilizarea unei mărci înregistrate ori solicitate spre înregistrare sînt în drept să inițieze acțiune în instanța judecătorească pentru a-și apăra drepturile și interesele legitime.

(2) Sînt în drept să inițieze acțiune privind încălcarea unui drept exclusiv ori a unui interes legitim care decurge din dreptul exclusiv următoarele persoane:

- a) titularul mărcii;

b) orice persoană autorizată să utilizeze marca înregistrată, în special licențiații în condițiile art.27 alin.(6);

c) alte persoane fizice sau juridice care reprezintă titularul de drepturi.

(3) Persoana ale cărei drepturi sînt încălcate poate să ceară instanței judecătorești apărarea drepturilor în termenul de prescripție extinctivă, stabilit conform legii, și care nu va fi mai mic de 3 ani.

Articolul 62. Acțiunea de declarare a neîncălării drepturilor

(1) Orice persoană care utilizează o marcă protejată pe teritoriul Republicii Moldova sau care a făcut pregătiri serioase și efective pentru utilizare este în drept să solicite titularului de drept să-și determine poziția față de invocarea titlului său de protecție împotriva acestei utilizări, poziție pe care titularul o va comunica persoanei respective.

(2) Dacă poziția titularului, prevăzută la alin.(1), nu satisface persoana interesată sau dacă titularul nu și-a determinat poziția în termen de 3 luni, persoana în cauză este în drept să intenteze o acțiune în instanța judecătorească competentă privind stabilirea faptului de neîncălcare a drepturilor.

(3) Nu poate fi inițiată o acțiune de declarare a neîncălării drepturilor de către aceeași persoană referitor la același obiect al acțiunii dacă instanța de judecată s-a pronunțat anterior asupra existenței sau inexistenței încălcării de drepturi.

Articolul 63. Măsuri de asigurare a probelor pînă la intentarea acțiunii

(1) Orice persoană îndreptățită care a prezentat elemente de probă suficiente pentru a-și sprijini afirmațiile de încălcare a drepturilor sale poate cere instanței de judecată sau unei alte autorități competente, pînă la inițierea unui proces împotriva acțiunilor ilegale, aplicarea de măsuri provizorii pentru asigurarea probelor relevante, sub rezerva garantării protecției informațiilor confidențiale, cu condiția depunerii unei cauțiuni sau a unei garanții echivalente corespunzătoare, necesare pentru repararea prejudiciilor care ar putea fi cauzate pîrîtului în cazul în care nu va fi constatată existența unei încălcări.

(2) În vederea luării măsurilor de asigurare a probelor, instanța de judecată este în drept:

a) să ceară descrierea detaliată a acțiunilor pretinse a fi încălcate;

b) să pună sechestru pe produsele în litigiu;

c) să pună sechestru pe materialele și instrumentele utilizate la producerea și/sau distribuirea produselor în litigiu;

d) să ceară prezentarea documentelor relevante.

(3) Procedura de aplicare a măsurilor de asigurare a probelor o folosește instanța de judecată sau o altă autoritate competentă în conformitate cu prevederile respective ale Codului de procedură civilă. Măsurile de asigurare a probelor se vor lua cu participarea executorului judiciar, care poate fi asistat de un reprezentant al AGEPI și de un ofițer de poliție.

Articolul 64. Asigurarea probelor în cazuri de urgență

(1) Măsurile de asigurare a probelor pot fi stabilite fără ca pîrîtul să fie audiat dacă orice întîrziere poate cauza o daună ireparabilă titularului de drepturi sau dacă există un risc de distrugere a probelor. Încheierea judecătorească va fi adusă imediat la cunoștință părții afectate.

(2) Încheierea de asigurare a probelor poate fi atacată în instanța judecătorească.

Articolul 65. Nulitatea măsurilor de asigurare a probelor

(1) Măsurile de asigurare a probelor vor fi nevalabile sau nule:

a) în cazul în care reclamantul nu intențează în termen de 20 de zile lucrătoare o acțiune în instanță judecătorească privind încălcarea drepturilor;

b) ca urmare a oricărei acțiuni sau inacțiuni prejudiciabile a reclamantului;

c) în cazul în care se constată că nu există încălcare sau tentativă de încălcare a unui drept asupra mărcii;

d) potrivit unei hotărîri judecătorești, în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) În cazul în care măsurile de asigurare a probelor au cauzat prejudicii și au fost declarate nevalabile sau nule, reclamantul urmează să achite pîrîtului o despăgubire corespunzătoare.

Articolul 66. Prezentarea și asigurarea probelor în cadrul acțiunii privind încălcarea drepturilor

(1) Dacă o parte prezintă dovezi că pretențiile sale sînt fondate, precum și informații că anumite probe se află în gestiunea părții opuse, instanța de judecată va ordona ca probele să fie prezentate într-un număr suficient și rezonabil, sub rezerva garantării protecției informației confidențiale. În cazul în care încălcarea drepturilor este comisă la scară comercială, instanța poate ordona suplimentar părților prezentarea de documente bancare, financiare sau comerciale.

(2) În cazul în care o parte la proces refuză nemotivat accesul la informațiile necesare sau tergiversează cu rea-credință prezentarea lor, fapt ce împiedică soluționarea conflictului, instanța se pronunță în privința admitterii sau respingerii acțiunii în baza informațiilor prezentate, inclusiv a plîngerii sau a pretenției prezentate de partea lezată prin împiedicarea accesului la informații, cu condiția oferirii posibilității de audiere a părților referitor la pretențiile sau la elementele de probă ale acestora.

Articolul 67. Dreptul la informare

(1) Dacă în procesul examinării unui litigiu se constată că sînt încălcate drepturile asupra unei mărci, instanța de judecată poate cere ca informațiile privind originea și rețelele de distribuție a produselor care încalcă un drept asupra mărcii să fie furnizate de contravenient și/sau de orice altă persoană care:

- a) a fost găsită în posesia produselor contrafăcute destinate comercializării;
- b) a fost găsită beneficiind, în scop comercial, de servicii cu produse contrafăcute;
- c) a fost găsită prestînd, în scop comercial, servicii utilizate în activități de contrafacere; sau
- d) a fost indicată, de către persoana menționată la lit.a), b) sau c), ca fiind implicată în acțiunile de fabricare, producere sau distribuire a produselor ori de prestare a serviciilor.

(2) Informațiile menționate la alin.(1) cuprind, după caz:

- a) numele și adresa producătorului, distribuitorului, furnizorului, deținătorilor anteriori ai mărfurilor, precum și ale vânzătorilor angro și cu amănuntul predestinați;
- b) date despre cantitățile de produse fabricate, livrate, primite sau comandate, precum și despre prețul acestora.

(3) Alin.(1) și (2) se aplică fără a aduce atingere altor dispoziții legale și regulatorii care:

- a) acordă titularului dreptul de a primi informații mai detaliate;
- b) reglementează utilizarea în cauze civile sau penale a informațiilor comunicate în conformitate cu prezentul articol;
- c) stabilesc răspunderea pentru abuzul de dreptul la informare;
- d) dau posibilitatea de a fi refuzată prezentarea de informații care ar constrînge persoana menționată la alin.(1) să recunoască propria sa participare sau participarea rudelor sale apropiate la o încălcare a unui drept asupra mărcii; sau

e) reglementează protecția confidențialității surselor de informare sau procesarea datelor cu caracter personal.

Articolul 68. Măsurile de asigurare a acțiunii privind încălcarea drepturilor

(1) Dacă s-a constatat faptul sau iminența încălcării drepturilor asupra unei mărci, instanța de judecată poate, la cererea titularului de drepturi, să instituie măsuri de asigurare a acțiunii privind încălcarea drepturilor împotriva contravenientului și/sau intermediarilor, și anume:

a) să pronunțe cu titlu provizoriu o încheiere de interzicere a oricăror acțiuni ce constituie încălcarea a drepturilor asupra mărcii ori să permită continuarea acțiunilor, cu condiția depunerii unei cauțiuni suficiente să asigure despăgubirea titularului de drepturi;

b) să pună sechestru pe bunurile suspectate de a încălca drepturile asupra unei mărci pentru a preveni introducerea lor în circuitul comercial;

c) să pună sechestru pe orice proprietate a contravenientului, inclusiv să dispună blocarea conturilor bancare, prezentarea documentelor bancare, financiare sau comerciale, dacă încălcarea a fost comisă la scară comercială și există riscul de nerecuperare a prejudiciilor.

(2) Măsurile de asigurare a drepturilor pot fi stabilite conform art.64, fără audierea pârâtului, dacă orice întârziere poate cauza o daună ireparabilă titularului de drepturi sau dacă există riscul de distrugere a probelor. Decizia instanței va fi adusă imediat la cunoștință părții afectate.

Articolul 69. Măsuri corective

(1) În cazul cînd s-a constatat încălcarea drepturilor, instanța de judecată poate ordona, la cererea reclamantului, luarea de măsuri cu privire la produsele cu care s-a încălcat dreptul asupra unei mărci și, în cazurile corespunzătoare, cu privire la materialele și instrumentele care au servit la crearea și fabricarea acestor produse. Printre măsuri vor figura în special:

a) retragerea provizorie a produselor din circuitul comercial;

b) retragerea definitivă a produselor din circuitul comercial; sau

c) distrugerea produselor, în cazul în care marca nu poate fi înlăturată de pe acestea fără a le deteriora, precum și în cazul în care înlăturarea mărcii nu va fi suficientă pentru a exclude încălcarea de drepturi.

(2) Măsurile specificate la alin.(1) se realizează din contul pîrîtului, cu excepția cazului cînd există motive temeinice care se opun acestui lucru.

(3) La examinarea cererii de aplicare a măsurilor corective, instanța de judecată se va conduce de principiul echității, de proporția între gravitatea încălcării și remedierile ordonate, precum și de interesele persoanelor terțe.

Articolul 70. Asigurarea executării hotărîrii judecătorești

În cazul în care a emis o hotărîre de constatare a încălcării unui drept asupra mărcii, instanța de judecată, la cererea titularului, poate lua măsuri de asigurare a executării hotărîrii împotriva contravenientului, prin care acesta va fi somat să înceteze orice acțiune ce constituie încălcare a drepturilor titularului. În acest scop, instanța poate cere depunerea de către contravenient a unei cauțiuni sau garanții echivalente corespunzătoare. Titularul de drepturi poate cere dispunerea acestor măsuri și împotriva intermediarilor ale căror servicii sînt utilizate de un terț pentru a încălca drepturile sale asupra mărcii.

Articolul 71. Măsurile de alternativă

În cazul în care a cauzat neintenționat sau din imprudență un prejudiciu material prin încălcarea drepturilor asupra mărcii, contravenientul va fi obligat de instanța de judecată, la cererea persoanei interesate, la plata unor despăgubiri pecuniare în locul măsurilor de asigurare a drepturilor prevăzute de prezentul capitol. La stabilirea cuantumului despăgubirilor pecuniare se va lua în considerare cel puțin valoarea royalty datorată către titularul de drepturi în cazul utilizării autorizate a drepturilor asupra mărcii titularului.

Articolul 72. Despăgubirile

(1) La cererea părții lezate, pîrîtul care a încălcat drepturile asupra unei mărci cu bună știință sau avînd motive rezonabile de a ști acest lucru va repara titularului de drepturi pagubele pe care acesta le-a suportat în mod real din cauza încălcării drepturilor sale. La stabilirea despăgubirilor:

a) se va ține cont de toate aspectele relevante, cum ar fi consecințele economice negative, inclusiv beneficiul ratat, suferite de partea lezată, beneficiile realizate pe nedrept de pîrît și, după caz, de alte aspecte, cum ar fi dauna morală cauzată titularului de drept prin încălcarea drepturilor sale; sau

b) poate fi fixată, ca alternativă, o sumă unică pe baza unor elemente, cum ar fi, cel puțin, valoarea royalty sau încasările care ar fi fost datorate în cazul în care pîrîtul ar fi cerut autorizația de a utiliza marca respectivă.

(2) În cazul cînd a comis o încălcare din neștiință sau fără a avea motive rezonabile de a ști acest lucru, contravenientul se obligă să recupereze beneficiile ratate sau pagubele aduse titularului de drepturi, stabilite conform legii.

Articolul 73. Măsuri de publicitate

(1) În cadrul acțiunilor privind încălcarea drepturilor protejate asupra mărcii, instanța judecătorească competentă poate să ordone, la cererea reclamantului și pe cheltuiala persoanei care a încălcat dreptul protejat, măsuri corespunzătoare, în scopul difuzării informației privind hotărîrea judecătorească, inclusiv afișarea acesteia, precum și publicarea integrală sau parțială a hotărîrii.

(2) Instanța judecătorească competentă poate ordona și măsuri suplimentare de publicitate corespunzătoare împrejurărilor speciale, inclusiv o publicitate de mare amploare.

Capitolul VII. ÎNREGISTRAREA INTERNAȚIONALĂ A MĂRCILOR

Articolul 74. Prevederi generale

Prevederile prezentei legi se aplică mutatis mutandis și înregistrărilor internaționale, conform Aranjamentului de la Madrid sau Protocolului referitor la Aranjament, care au ca țară de origine sau care își extind efectele în Republica Moldova, cu excepția cazurilor cînd aceste acte prevăd altfel.

Articolul 75. Cererea internațională

(1) Cererea internațională conform art.3 al Aranjamentului de la Madrid pentru o marcă înregistrată în Registrul național al mărcilor sau cererea internațională conform art.3 al Protocolului referitor la Aranjament, după caz, pentru o marcă avînd ca țară de origine Republica Moldova, depusă spre înregistrare sau înregistrată în Registrul național al mărcilor, se depune la Biroul Internațional al Organizației Mondiale de Proprietate Intelectuală, denumit în continuare Biroul Internațional, prin intermediul AGEPI.

(2) Cererea internațională specificată la alin.(1) poate fi depusă de orice persoană fizică sau juridică care are în Republica Moldova o întreprindere industrială sau comercială efectivă și funcțională ori, în lipsa acesteia, își are aici domiciliul, ori, în lipsa acestora, este cetățean sau resortisant al Republicii Moldova.

(3) Cererea internațională care trebuie să se bazeze pe o marcă înregistrată, depusă la AGEPI pînă la data înregistrării mărcii, va fi considerată depusă la AGEPI la data înregistrării mărcii în Registrul național al mărcilor.

(4) Cererea internațională va fi perfectată în conformitate cu prevederile Regulamentului comun și va conține mențiuni speciale referitoare la țările asupra cărora se solicită extinderea teritorială a protecției ce rezultă din înregistrarea internațională.

Articolul 76. Taxele pentru cererea internațională

(1) La depunerea cererii internaționale se vor achita următoarele taxe:

a) la AGEPI – pentru recepționarea, verificarea, examinarea și transmiterea cererii la Biroul Internațional;

b) la Biroul Internațional – pentru înregistrarea mărcii, conform prevederilor art.8(2) al Aranjamentului de la Madrid și/sau conform art.8(2) sau, după caz, art.8(7) al Protocolului referitor la Aranjament.

(2) Taxele specificate la alin.(1) din prezentul articol pentru cererea internațională menționată la art.75 alin.(3) se vor achita la data înregistrării mărcii în Registrul național al mărcilor.

(3) Taxele prevăzute la alin.(1) lit.b) pot fi achitate direct sau pot fi transferate la Biroul Internațional prin intermediul AGEPI. În cazul neachitării taxelor, cererea internațională se consideră nedepusă.

Articolul 77. Procedura de verificare a cererii internaționale la AGEPI

(1) În termen de o lună de la data recepționării, AGEPI examinează și verifică documentele cererii internaționale în vederea respectării prevederilor art.75 alin.(4) și a corespunderii datelor cererii cu cele înscrise în Registrul național al mărcilor sau, după caz, în Registrul național al cererilor de înregistrare a mărcilor.

(2) Dacă cererea corespunde prevederilor prezentei legi și ale Regulamentului comun, AGEPI semnează cererea, indicând data depunerii cererii la AGEPI, și expediază un exemplar al acesteia pe adresa Biroului Internațional, iar un alt exemplar – solicitantului, drept confirmare a depunerii cererii.

(3) Dată a înregistrării internaționale în sensul art.3(4) al Aranjamentului de la Madrid sau, după caz, în sensul art.3(4) al Protocolului referitor la Aranjament, avînd ca țară de origine Republica Moldova, va fi considerată data la care cererea internațională a fost depusă la AGEPI, cu condiția ca aceasta să fie primită de Biroul Internațional în termen de 2 luni de la data respectivă. În caz contrar, dată a înregistrării internaționale va fi data la care cererea internațională a fost primită de Biroul Internațional.

(4) Dacă, în conformitate cu prevederile alin.(1), sînt depistate greșeli sau inexactități a căror corectare necesită consimțămîntul solicitantului, în particular concretizarea

listei de produse, AGEPI le notifică solicitantului și îl invită să remedieze greșelile sau inexactitățile într-un termen rezonabil, ținând cont de prevederile alin.(3).

Articolul 78. Cererea de desemnare posterioară

(1) Titularul unei înregistrări internaționale, având ca țară de origine Republica Moldova, poate solicita extinderea teritorială posterioară a protecției acestei înregistrări asupra uneia sau mai multor țări care nu au fost indicate în cererea internațională inițială, pentru toate sau pentru o parte din produsele și/sau serviciile enumerate în înregistrarea internațională prin depunerea unei cereri de desemnare posterioară la Biroul Internațional, prin intermediul AGEPI.

(2) Cererea specificată la alin.(1) este însoțită de achitarea taxelor stabilite. Prevederile art.76 alin.(1) și (3) se aplică mutatis mutandis.

(3) Prevederile art.77 se aplică mutatis mutandis cererilor de desemnare posterioară.

(4) Extinderea teritorială posterioară a protecției va produce efecte începând cu data la care va fi înscrisă în Registrul internațional sau cu o altă dată specificată de solicitant și valabilitatea ei va înceta odată cu expirarea valabilității înregistrării internaționale la care se referă.

Articolul 79. Procedura de examinare a înregistrării internaționale notificate de Biroul Internațional

(1) Orice înregistrare internațională în care este desemnată Republica Moldova sau, după caz, care este obiectul extinderii teritoriale posteroare asupra Republicii Moldova, notificată de Biroul Internațional, este supusă procedurii de observație, conform art. 39, procedurii de opoziție, conform art.40, și examinării de fond, conform art.41, în aceleași condiții ca și cererea depusă direct la AGEPI.

(2) Prin derogare de la art. 39 alin. (1) și art. 40 alin. (1), observația și opoziția împotriva unei înregistrări internaționale pot fi formulate în termen de 6 luni de la data publicării oficiale de către Biroul Internațional a informației referitoare la extinderea efectelor acestei înregistrări internaționale asupra Republicii Moldova.

(3) În cazul când înregistrarea internațională supusă examinării de fond conform alin.(1) nu întrunește condițiile de protecție prevăzute de lege sau când a fost formulată o opoziție împotriva acestei înregistrări internaționale, AGEPI emite un refuz provizoriu pentru toate ori, după caz, pentru o parte din produsele și/sau serviciile solicitate, pe care îl notifică Biroului Internațional.

(4) Orice procedură prevăzută de lege, ulterioară refuzului provizoriu menționat la alin.(3), va fi efectuată direct între AGEPI și solicitantul reprezentat de un mandatar

autorizat.

(5) După emiterea deciziei definitive referitoare la înregistrarea internațională în cauză, AGEPI va notifica Biroului Internațional:

a) refuzul protecției mărcii; sau

b) protejarea mărcii pentru toate produsele și/sau serviciile revendicate; sau

c) produsele și/sau serviciile pentru care marca este protejată.

(6) AGEPI, conform procedurilor prevăzute, va informa Biroul Internațional despre toate hotărârile definitive ale instanțelor judecătorești cu privire la respingerea, revocarea, parțială sau integrală, radierea, invalidarea înregistrării internaționale sau modificarea deciziilor de refuz referitoare la înregistrările internaționale.

Articolul 80. Efectele înregistrării internaționale în care este desemnată Republica Moldova

(1) Orice înregistrare internațională în care este desemnată Republica Moldova, începînd cu data înregistrării internaționale sau, după caz, cu data desemnării posterioare a Republicii Moldova, are aceleași efecte ca și în cazul în care marca ar fi fost depusă spre înregistrare direct la AGEPI.

(2) În cazul cînd AGEPI nu a notificat Biroului Internațional nici un refuz în conformitate cu art.79 alin.(3) sau cînd refuzul notificat a fost ulterior retras, în tot sau în parte, protecția mărcii în Republica Moldova, începînd cu data indicată la alin.(1) din prezentul articol, va fi aceeași ca și în cazul în care marca ar fi fost înregistrată direct la AGEPI.

(3) În cazul în care protecția mărcii a fost refuzată conform art.79 alin.(5) lit.a), se consideră că, în Republica Moldova, înregistrarea internațională corespunzătoare nu a produs efectele menționate la alin.(1) și (2) din prezentul articol.

Articolul 81. Substituirea unei mărci naționale cu o înregistrare internațională

La solicitarea titularului unei mărci înregistrate anterior în Registrul național al mărcilor, AGEPI, în conformitate cu art.4 bis al Aranjamentului de la Madrid sau cu art.4 bis al Protocolului referitor la Aranjament, va lua act de substituirea acestei mărci cu o înregistrare internațională ulterioară a aceleiași mărci pe numele aceluiași titular, pentru aceleași produse și/sau servicii, care își extinde efectele în Republica Moldova. Substituirea va fi înscrisă în Registrul național al mărcilor și nu va prejudicia drepturile dobîndite anterior de titular.

Articolul 82. Transformarea înregistrării internaționale în cerere națională

(1) Titularul unei înregistrări internaționale, în care este desemnată Republica Moldova conform Protocolului referitor la Aranjament, poate solicita, conform art.9 quinquies din acest Protocol, transformarea înregistrării internaționale în cerere de înregistrare a aceleiași mărci la AGEPI în cazul când înregistrarea internațională, la solicitarea oficiului țării de origine a acesteia, este radiată, în tot sau în parte, în ce privește produsele și/sau serviciile enumerate în înregistrarea respectivă.

(2) Cererea prevăzută la alin.(1) va fi tratată ca și în cazul în care ea ar fi fost depusă direct la AGEPI la data înregistrării internaționale sau, după caz, la data extinderii teritoriale posterioare asupra Republicii Moldova, iar dacă înregistrarea internațională avea prioritate, cererea în cauză va beneficia de aceeași prioritate, sub rezerva ca:

- a) cererea să fie depusă în termen de 3 luni de la data la care înregistrarea internațională a fost radiată din Registrul internațional;
- b) produsele și/sau serviciile enumerate în cerere să fie acoperite de lista produselor și/sau serviciilor cuprinse în înregistrarea internațională referitoare la Republica Moldova;
- c) cererea să corespundă tuturor prevederilor prezentei legi și ale Regulamentului;
- d) cererea să fie însoțită de dovada achitării taxelor stabilite.

(3) Cererea de transformare va fi însoțită de un document eliberat de Biroul Internațional, în care se vor specifica marca și produsele și/sau serviciile pentru care a fost desemnată Republica Moldova înainte de radierea înregistrării internaționale din Registrul internațional.

(4) Dacă la data radierii înregistrării internaționale din Registrul internațional termenul prevăzut pentru notificarea unui refuz provizoriu conform art.5(2) al Protocolului referitor la Aranjament a expirat și dacă la această dată AGEPI nu a emis nici un refuz și nu există nici o acțiune în instanță privind retragerea protecției referitor la marca în cauză, procedura de opoziție prevăzută la art.40 nu se va aplica, iar AGEPI va înregistra marca conform art.46.

Capitolul VIII. PREVEDERI COMUNE

Articolul 83. Competența în soluționarea litigiilor

(1) Litigiile care apar la aplicarea prezentei legi se soluționează de Comisia de contestații a AGEPI, de judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI sau de un arbitraj specializat.

(2) Comisia de contestații a AGEPI soluționează litigiile privind contestarea deciziilor emise de subdiviziunile AGEPI.

(3) Judecătoria în a cărei jurisdicție este sediul AGEPI soluționează litigiile privind :

- a) dreptul de proprietate asupra unei mărci;
- b) licențierea mărcilor;
- c) acțiunile de apărare a drepturilor asupra mărcii;
- d) anularea mărcilor;
- e) acțiunile referitoare la declarația de neîncălcare a drepturilor;
- f) măsurile de asigurare a probelor pînă la intentarea acțiunii;
- g) măsurile, prevăzute la art.68, de asigurare a acțiunii privind încălcarea drepturilor;
- h) măsurile ce decurg din examinarea pricinii în fond în judecată;
- i) examinarea acțiunilor depuse împotriva hotărîrilor Comisiei de contestații a AGEPI;
- j) decăderea din drepturile asupra mărcii;
- k) constatarea notorietății mărcii.

(4) Arbitrajul specializat examinează litigiile apărute atît în relațiile contractuale, cît și în cele necontractuale, ce țin de proprietatea industrială, și anume privind:

- a) prioritatea;
- b) eliberarea certificatului de înregistrare a mărcii;
- c) acordarea și folosirea drepturilor conferite prin certificatul de înregistrare a mărcii;
- d) încălcarea dreptului exclusiv al titularului mărcii;
- e) raporturile dintre licențiar și licențiat în ceea ce privește:
 - modul de remunerare;
 - dreptul de depunere a cererii;
 - prețul licenței;
 - divulgările care au cauzat pagube materiale;
 - cuantumul onorariului;

f) stabilirea titularului mărcii;

g) alte litigii care nu țin de activitatea autorităților publice.

Articolul 84. Taxele

(1) Depunerea și examinarea cererii de înregistrare a mărcii, depunerea opoziției și a contestației, înregistrarea mărcii și eliberarea certificatului de înregistrare, reînnoirea înregistrării unei mărci, precum și efectuarea altor acțiuni cu semnificație juridică ce țin de procedurile de examinare a cererii și de protecția juridică a mărcii sînt supuse taxelor.

(2) Acțiunile pentru care se percepe taxă și quantumul acesteia se stabilesc de Guvern.

(3) Taxele se achită de solicitant, de titular sau de oricare persoană fizică sau juridică împuternicită.

(4) Taxele plătite, cu excepția taxei pentru depunerea cererii de înregistrare a mărcii, se restituie plătitorului, la cererea acestuia, în cazul cînd procedurile pentru care acestea au fost plătite nu au început.

(5) Taxa plătită într-un quantum mai mic decît cel stabilit se ia în considerare la achitarea diferenței, iar procedura începe la data cînd taxa este achitată integral.

(6) Taxa de înregistrare și eliberare a certificatului de înregistrare a mărcii care nu a fost plătită în termenul stabilit poate fi achitată ulterior, în decursul a 6 luni de la data termenului omis, cu o majorare de 50%.

(7) În cazul cînd se solicită efectuarea procedurii în regim de urgență, taxa se majorează cu 100%, iar termenul de efectuare a acțiunilor respective se reduce de 2 ori.

(8) Opozițiile și contestațiile organelor centrale de specialitate ale administrației publice și ale autorităților administrației publice locale se examinează fără plată în cazul în care acestea acționează în interes public.

Articolul 85. Drepturile persoanelor fizice și juridice străine

Persoanele fizice și juridice străine beneficiază de drepturile acordate prin prezenta lege la fel ca și persoanele fizice și juridice din Republica Moldova.

Capitolul IX. DISPOZIȚII FINALE ȘI TRANZITORII

Articolul 86. Intrarea în vigoare și aplicabilitatea prezentei legi

(1) Prezenta lege intră în vigoare la 3 luni de la data publicării, cu excepția articolelor 63, 64, 65 și 66, care vor fi puse în aplicare odată cu intrarea în vigoare a modificărilor corespunzătoare operate în Codul de procedură civilă.

(2) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr.588-XIII din 22 septembrie 1995 privind mărcile și denumirile de origine a produselor, în partea ce se referă la mărci.

(3) Se stabilește că:

a) cererile de înregistrare a mărcilor ale căror proceduri de examinare nu s-au încheiat pînă la data intrării în vigoare a prezentei legi se examinează în modul stabilit de prezenta lege;

b) certificatele de înregistrare a mărcilor eliberate de AGEPI pînă la data intrării în vigoare a prezentei legi se echivalează, în ceea ce privește regimul juridic, cu certificatele de înregistrare a mărcilor eliberate în conformitate cu prezenta lege;

c) litigiile care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, se află în proces de examinare se vor soluționa în conformitate cu normele legii în vigoare la data apariției litigiului.

Articolul 87. Organizarea executării prezentei legi

Guvernul, în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi:

a) va prezenta Parlamentului propuneri privind aducerea legislației în vigoare în concordanță cu prezenta lege, inclusiv va propune modificări în Codul de procedură civilă;

b) va aduce propriile acte normative în concordanță cu prezenta lege.

Legea este valabilă. Relevanța verificată la 03.09.2021